

Kẹo Dẻo Vị Quýt

Contents

Kẹo Dẻo Vị Quýt	1
1. Mở Đầu	1
2. Chương 1	3
3. Chương 2	7
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	15
7. Chương 6	18
8. Chương 7	21
9. Chương 8	24
10. Chương 9	27
11. Chương 10	31
12. Chương 11	35
13. Chương 12	39
14. Chương 13	42

Kẹo Dẻo Vị Quýt

Giới thiệu

Giới thiệu vắn tắt: Một thần tượng có một mối tình đơn phương không muốn để ai biết đến, bởi vì nă

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/keo-deo-vi-quyt>

1. Mở Đầu

“Nghe nói cậu và Đồng Phi có studio rồi?” Người đầu bên kia điện thoại kinh ngạc hỏi cô.

“Bây giờ một nghệ sĩ là có studio, biên kịch cũng có, đạo diễn cũng có. Không cao cấp thế đâu, chỉ là điểm thuê ít, cho hóa đơn có cái tiêu đề thôi.” Sơ Kiến nhìn màn hình trước mặt, thuận miệng trả lời.

Tiêu rồi, đồng chip năm mươi cuối cùng cũng thua rồi.

“Điểm thuê của studio ít. À đúng rồi, quyền tiền có khấu trừ thuế được không?”

Sơ Kiến cúi đầu lục tìm đô la Hồng Kông trong túi xách: “Thỉnh thoảng quyền tiền có thể khấu trừ thuế, cụ thể thì mình không rõ lắm. Để hôm nào mình cho cậu số điện thoại của Đồng Phi. Máy ngày nay cậu ấy đang liên kết làm dự án từ thiện với Hoa kiều, quyền góp 375 ngàn cho khu vực nghèo khó một lớp học năm mươi đứa trẻ, ba năm trung học.”

“Ồ ờ, cảm ơn cậu nha. Chỗ cậu ồn quá, mình cúp máy trước đây.”

Cúp điện thoại, Sơ Kiến cũng đồng thời phát hiện mình dùng hết đô la Hồng Kông trên người rồi.

Chỗ của cô rất tầm thường, là khu đánh bạc điện tử của sông bạc này, đánh ít, chip ít, đơn thuần dùng để giết thời gian.

Xung quanh, mọi người đều đang vui đầu nhìn màn hình máy mình, không ai sẽ chú ý ở đây có một người thua sạch chip... Có nên lên lầu hai tìm Hoàng Ngưu đổi ít tiền không nhỉ? Cảm giác không xu dính túi thật phiền não, Đồng Phi lại đi bàn công việc rồi, vứt cô ở đây cũng không có chuyện làm.

Cô vẫn đang do dự, bên cạnh có một người đàn ông ngồi xuống.

Mắt kính gọng đen, trông kính thường.

Rất trẻ, mặc quần dài thoải mái màu xám đậm và giày thể thao màu đen, áo thun thể thao tay ngắn màu trắng, giống một sinh viên đại học, chỉ là trông hơi gầy. Đường nét duy trì vẻ tươi sáng một chút để trạng thái ăn ảnh đạt tối ưu.

Sơ Kiến hơi kinh ngạc, dùng mu bàn tay che mặt, lén liếc nhìn xung quanh, khẽ hỏi anh ta: “Cậu không sợ bị người ta chụp được hả?”

Anh ta không ừ hử gì cả, mệt đến mức không muốn nói chuyện.

“Có đô la Hồng Kông không?” Câu thứ hai Sơ Kiến liền đi thẳng vào vấn đề. Dù sao cậu ta cũng không phải là nghệ sĩ của công ty mình, xảy ra chuyện thì có người quản lý của cậu ta lo. Cuối cùng gặp được một người quen, vay tiền mới là thật.

Anh ta vẫn không lên tiếng, rút ví tiền trong túi quần.

Lật tới lật lui cũng chỉ có hai ngàn đô la Hồng Kông.

“Sông bạc này lạ thật, rõ ràng là ở Macao mà máy lại chỉ nhận đô la Hồng Kông.” Sơ Kiến lăm bắm, nhét hai tờ tiền vào máy.

Vừa vặn đến lượt mười giây cuối cùng để đặt cược.

Kịp rồi!

Cô giải quyết ván bài trước mặt, ghé xoay nửa vòng, nhìn người đàn ông bên cạnh.

Hơi khát.

Nhưng để cậu ta đi lấy đồ uống thì không thực tế lắm.

Đằng sau hai người là vô số máy đánh bạc, còn có mấy trăm bàn đánh bạc ở xa xa, cái ồn áp đảo buộc cô phải sắp lại gần anh ta nói: “Cậu yên lặng ngồi đây, tuyệt đối đừng bị người ta chụp được, bằng không thì mình sẽ bị người quản lý của cậu mắng chết. Mình hơi khát, đi xin hai ly trà sữa miễn phí rồi về.”

Anh ta nhúu mày, vẫn đang cân nhắc xem có nên chờ cô hay không, thì cô đã rời ghế ngồi, chạy đến giữa sông bạc hỏi bác gái xin trà sữa. Xa xa, người đàn ông nhìn cô, nhấn tắt điện thoại đang rung lần nữa, vẫy vẫy tay với người phục vụ ở cách đó không xa...

Chờ Sơ Kiến quay lại, phát hiện người đã đi mất rồi.

“Thưa cô, ở đây, anh ấy đã đút thẻ hội viên cho cô ạ.” Người phục vụ chỉ màn hình.

Số dư thực tế phía trên bên phải màn hình còn rất nhiều. Cậu ta còn thường đến đây chơi, có cả thẻ hội viên à? Nhưng hình như chỗ như sòng bạc không giống phong cách của cậu ta lắm nhỉ.

Vì được chỉ viện một tấm thẻ như vậy nên cô lại chống đỡ thêm được ba, bốn tiếng trong sòng bạc, đã như thế mà cũng không chờ được Đồng Phi. Đợi đến khi về phòng khách sạn thì đã hơn mười hai giờ.

Sau khi vội vàng tắm rửa, cô tiện tay mở ti vi, vừa lúc thấy phát lại lễ duyệt binh kỷ niệm 70 năm chiến thắng phát xít, lập tức tràn đầy hứng thú bò lên giường, chuẩn bị xem lại lần nữa.

Thứ dương uy nước ta này, đương nhiên xem bao nhiêu lần cũng không chán.

Không ngờ còn chưa yên tĩnh được hai phút, Đồng Phi biến mất cả đêm đã gọi điện thoại tới: “Mình sắp dẫn rất nhiều người tới bàn công việc. Mình biết cậu thích mặc đồ ngủ trong phòng, thay mau lên.”

Cô biết Đồng Phi là một người nóng vội, luống cuống đi thay đồ, vừa mặc áo xong là đại đội được dẫn vào căn phòng này.

Đủ lời hàn huyên, đủ kiểu giới thiệu.

Đâu chỉ rất nhiều người.

Đồng Phi đơn giản là tóm hết người quen trong công việc và xã giao ở Macao tới, bắt đầu một vòng kinh doanh mới trong căn phòng khách sạn này. Mọi người cười nói vui vẻ, từ dự án đến IP, rồi đến thù lao lên theo thời thế của diễn viên.

Có người đột nhiên nói một câu: “Nghe nói Kiểm Biên Lâm cũng ở Macao? Tôi đã gửi bằng tóm tắt và kịch bản cho người quản lý của anh ta, vẫn chờ câu trả lời đấy.” Cái tên Kiểm Biên Lâm này vừa xuất hiện, nhiều người đều cười.

Thì ra ở đây không chỉ có một, hai người gửi kịch bản.

Đáng tiếc đối phương đang thay đổi hình tượng, chọn phim khắc khe, người ở đây đều vẫn chưa nhận được câu trả lời. Mọi người thảo luận một hồi, có người nói giá anh ta quá đắt, có người nói anh ta không thích phối hợp tuyên truyền, có người nói quá kén chọn kịch bản,... Tóm lại là nói móc diễn viên này một lần.

Trong tiếng ồn, Sơ Kiến vờ như không nghe thấy gì cả, tiếp tục xem lễ duyệt binh.

Thực ra ——

Tính cách cậu ta khá tốt, không tệ như vậy đâu...

2. Chương 1

Chương 1: Mối tình đầu thuở nhỏ không muốn để ai biết đến (1)Edit: Fei Yang

Trên con đường nhỏ nào đó gần chùa Tĩnh An, ven đường có một cái sân nhỏ, đẩy cánh cửa gỗ ra, đi vào men theo con đường đá, có thể thấy một tiệm làm móng nhỏ, là tiệm của Sơ Kiến.

Đi tiếp vào trong, trong tòa nhà thương vụ ở cuối đường, một tầng nào đó có một công ty đào tạo làm móng, cũng là của Sơ Kiến.

Hai cái này mới là sản nghiệp thực sự của cô.

Về phần studio ảnh thị (1) kia, chẳng qua là vì sự nghiệp của Đồng Phi gặp khó khăn, khóc hơn nửa đêm ở chỗ Sơ Kiến, Sơ Kiến mới quyết định lấy hết tiền tiết kiệm sau khi tốt nghiệp của mình giúp đỡ người bạn mười mấy năm này, đầu tư cho cô ấy mở studio ảnh thị.

(1) Ảnh thị: điện ảnh và truyền hình.

Nhưng từ đầu đến cuối, Sơ Kiến luôn cho rằng, mình quả thực không có quan hệ gì nhiều với giới giải trí lắm.

Họ từ Macao về, chia ra mỗi người một ngã ở sân bay Hồng Kiều. Sơ Kiến về tiệm làm móng nhỏ ở ven đường. Cô lật cuốn sổ hẹn, hôm nay làm ăn cũng rất tốt, nhưng bây giờ đã hơn tám giờ, chỉ còn lại hai vị khách cuối cùng làm gần xong.

Không ngờ là vừa lên kế hoạch hẹn mình đi ăn khuya, Kiểm Biên Lâm lại gọi điện thoại tới, nói sắp đến đây xem thử, nhưng cũng không nói là chuyện gì...

Đến khi cúp máy, Sơ Kiến mới kịp phản ứng. Cậu ta đáp xuống Thượng Hải à? Sao cô nhớ Đồng Phi có nói Kiểm Biên Lâm phải về thẳng Bắc Kinh mà. Vì bây giờ studio có hợp tác với công ty của Kiểm Biên Lâm nên Đồng Phi chắc rất rõ cậu ta ở đâu...

Chẳng lẽ lịch trình có thay đổi?

Một tiếng rưỡi sau, người đàn ông dùng vành nón che hơn nửa mặt lặng lẽ đi từ con đường đá vào, đẩy cửa ra, cho cô câu trả lời chính xác:

Đúng vậy, anh ta thay đổi lịch trình.

Gió lạnh lùa vào, cô kéo chiếc chăn trên đầu gối lên một chút, chỉ chỉ tấm thẻ nhỏ trên bàn: “Mình nạp hết giúp cậu rồi. Thẻ này không phải của cậu? Là của người quản lý của cậu?”

Anh ho một tiếng hơi không thoải mái lắm.

“Nếu cậu nói sớm là của người khác thì mình không dùng đâu...” Suy cho cùng vẫn không hay lắm, lại không quen người quản lý của cậu ta.

Kiểm Biên Lâm khẽ hắt cằm, ý bảo Sơ Kiến đưa cho anh ly nước nóng bên cạnh tay cô, lại ho hai tiếng, lần này có thể nghe ra được anh đang cảm nặng.

“Bị cảm sao?”

Cô cầm ly đưa cho anh. Lúc anh vươn tay nhận, cô đột nhiên lấy lại: “Không đúng, đây là ly của mình. Chờ chút, mình tìm cái ly chưa ai dùng cho cậu.”

Kiểm Biên Lâm không nói gì.

Trên máy bay Sơ Kiến chưa ăn gì cả, bụng kêu ùng ục, vốn chờ anh lấy thẻ hội viên xong là đi ăn khuya. Nhưng thấy anh đây về mệt mỏi lại không dám mở miệng giục, lặng lẽ, dè dặt bấm máy tính, câu được câu không tính sổ sách, nhân tiện khéo mắt lén nhìn anh, cầu nguyện có thể được giải phóng sớm một chút.

Anh ung dung thông thả uống nửa ly nước nóng, cầm lấy sổ sách của cô, lật vài trang: “Cậu đầu tư cho studio của Đồng Phi à?”

“Đúng vậy, không phải cậu biết rồi sao?”

“Đầu tư bao nhiêu, năm trăm ngàn?”

Hai triệu, bán căn hộ nhỏ.

Sơ Kiến lặng lẽ chuyển hóa thành: “Không bao nhiêu cả.”

Trước đây, khi bán căn hộ nhỏ của mình, cô nói với bố mẹ là mình muốn mở rộng sự nghiệp đào tạo làm móng, mở ba chi nhánh khác ở Quảng Châu, Bắc Kinh, mới coi như lấp liếm được việc này.

Nhưng Kiểm Biên Lâm là người quen thuộc nhất với bố mẹ cô, không thể lờ miệng.

Anh xoay một vòng tại chỗ, giống lãnh đạo đi thị sát vậy, nhân tiện nhìn bức tường kính xếp hơn trăm lọ sơn móng tay đủ màu với vẽ hơi tìm tòi nghiên cứu, như có điều suy nghĩ.

Cô không nghĩ ra được anh còn có thể hỏi gì. Khi cầu nguyện anh đi được rồi lần thứ ba, anh lại đút hai tay vào trong túi áo mình, dùng một tư thế tạo hình cho bộ phim điện ảnh đề tài cảnh sát vừa quay xong

trên đường phố Macao, nói cho cô biết: “Ban nãy trên đường tới mình đã hẹn Đồng Phi đi ăn khuya, đi cùng không?”

“Mình vẫn chưa tính sổ sách xong,” cô nói được nửa câu, thấy anh nghiêm túc lại, chuyển hướng, “Nhưng cũng được, đói sắp chết rồi đây.”

Coi như kiếp trước mình nợ cậu.

Nhắc tới chuyện này, cô rõ là oan uổng không sao giải thích được. Hai người đi ngược về mười mấy năm trước, là bạn tiểu học.

Bố mẹ Kiểm Biên Lâm ly hôn. Cậu và bố đi từ Quảng Châu đến Hàng Châu, thuê một căn hộ ngay bên cạnh nhà cô, thế là mẫu thân đại nhân của Sơ Kiến liền rảnh rỗi thích xung phong dẫn hai người đi ra ngoài chơi.

Thường xuyên qua lại, tình cảm giữa hai nhà trở nên khá sâu đậm.

Về sau lên cấp 2, tình cảm của Sơ Kiến còn chưa mở mang thì đã bị bạn học cả lớp, cả khối ngăm cho rằng là bạn gái của cậu.

Sau đó nữa, cô cảm thấy mình căn bản là không có ý này.

Ngày nào đó, sau khi tan học, nhân lúc cậu giúp cô khóa xe đạp vào hàng rào chắn trong hành lang, cô lấy dũng khí nói thẳng với bóng lưng cậu... Thực ra mình thực sự không thích cậu.

Khi ấy cậu cũng chỉ nhìn mình hơn một phút, tiếp đó xách cặp của hai người, lên lầu, cũng không biểu lộ bất kì sự phản đối gì.

Vốn câu chuyện sẽ thuận lợi phát triển, chắc là quan hệ nhạt dần, tiếp đó sau khi tốt nghiệp sẽ không liên lạc nữa.

Nhưng tiếc rằng quan hệ của hai nhà quá tốt, đến bây giờ vẫn thường xuyên kết bạn du lịch... Hai người đã trở thành bạn bè như vậy. Nhưng nhiều năm như thế, cô luôn có loại cảm xúc tế nhị năm đó mình là một kẻ phụ tình, nhấn tâm bỏ rơi anh, hơi có chút áy náy.

Chỗ ăn khuya là do người quản lý Tạ Bản của anh đặt, quán nhỏ, khách quen.

Phòng bao nhỏ, sau khi kiểm tra trước sau xong, không bị người khác chụp được, mấy người mới lần lượt vào như không có việc gì đi vào quán.

Sơ Kiến tưởng Đồng Phi sẽ giậm chân. Dù sao thì ở Macao cô ấy làm việc quá liều mạng, mỗi ngày chỉ ngủ hai, ba tiếng, xuống máy bay mặt cũng xám xịt, xin thẻ không bao giờ nhận điện thoại công việc nữa.

Nhưng bây giờ, hoàn toàn hí hửng ra mặt ấy, dẫn một thịt tươi nhỏ (2) mới kí hợp đồng đi vào, không ngừng bận rộn chào hỏi giới thiệu, vị kia chính là thầy Kiểm, thầy Tạ.

(2) Thịt tươi nhỏ: dùng để miêu tả nam nghệ sĩ, chỉ nam thần tượng trẻ tuổi, đẹp trai. Thông thường là chỉ nam sinh có độ tuổi trong khoảng 12 đến 30 tuổi, tính cách hiền lành, không có quá nhiều kinh nghiệm tình cảm, đồng thời có gương mặt tuần tú.

Thế nhưng, Đồng Phi và thịt tươi nhỏ ngồi xuống, căn bản không nói chen vào được, bởi vì Sơ Kiến đang nghiêm trang giải thích mô hình lợi nhuận của sự nghiệp làm móng của mình cho Tạ Bản.

“Anh không biết đấy. Anh chắc chắn không đoán được, nền tảng tiếp thị chính của nghề này là trên Weibo,” cô dùng cái kẹp lật mề gà cay mình muốn ăn trên vỉ nướng, “Mấy chủ tiệm mở tiệm làm móng nhỏ ấy chỉ cần tìm trên Weibo là sẽ tới tìm em xem hàng, đặt hàng, mỗi tháng cố định có năm, sáu người tới cửa, hóa đơn trung bình năm mươi ngàn trở lên, em đã ổn định chắc chắn không lỗ.”

Tạ Bản tỏ vẻ khâm phục: “Cũng coi như là có sự nghiệp của riêng mình, nữ cường nhân, nữ cường nhân.”

Kiểm Biên Lâm nhấp một ngụm rượu mơ, để cái ly thủy tinh nho nhỏ xuống.

Viên đá trong ly khẽ va vào nhau, có âm thanh rất nhỏ.

Ánh mắt anh phải yên tĩnh hơn bao giờ hết, nhìn cô cầm cái kẹp nhỏ bằng thép không gỉ như thế nào, tràn đầy phấn khởi, không ngại phiền phức lật từng món nướng nho nhỏ.

Cô nướng hết sức tập trung, anh nhìn vô cùng nghiêm túc.

Thực ra anh không đòi hỏi gì nhiều, mỗi lần đi qua Thượng Hải có thể gặp cô một chút, nhìn vẻ mặt muốn từ chối mình lại cảm thấy áy náy của cô, buộc cô ăn bữa cơm với mình, trò chuyện một lúc là đủ rồi.

Sơ Kiến còn định tiếp tục nói bí quyết và kinh nghiệm kinh doanh, bị Đồng Phi đập dưới bàn, lập tức biết điều im miệng, chỉ về phía thịt tươi nhỏ kia: “Vị này, bạn học Lâm Thâm này chính là nghệ sĩ Phi Phi mới kí hợp đồng.”

Ngón trỏ của Kiểm Biên Lâm trượt nửa vòng men theo mép ly rượu.

Không có lời dư thừa nào, một chữ cũng không có. Anh nhìn theo ngón tay cô, nhìn chàng trai kia một cái mang tính tượng trưng.

Sau đó, tiếp tục nhìn cô.

Tạ Bân ngược lại mỉm cười: “Có phải trước đây tôi từng gặp cậu không? Cậu không coi như là người mới hoàn toàn nhỉ?”

Lâm Thâm cười khiêm tốn: “Từng gặp rồi, ở Macao.”

“A, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi.”

“Lần này em đi Macao chính là để thuyết phục cậu ấy kí hợp đồng với em.” Đồng Phi bổ sung.

Trước đây, Lâm Thâm từng được một nhà sản xuất kí hợp đồng, nhưng vì nhà sản xuất càng làm càng kém nên mãi không có phim nào lên sóng. Sau đó anh ta hủy hợp đồng về nhà đi bán thịt heo khô, ngược lại bắt đầu sống rất tốt. Đồng Phi tình cờ lấy được thông tin của anh ta, trăm cay ngàn đắng đi Macao nhiều lần, liên tục đến nhà thuyết phục, thậm chí đã hẹn với bố mẹ đối phương mới coi như kí được với anh ta, dẫn đi Bắc Kinh chú trọng bồi dưỡng.

Tạ Bân hăng giọng: “Nói thế này nhé, anh muốn hợp tác với studio của các em.”

Đồng Phi lấp bắp: “Hợp tác?”

Hoàn toàn ngoài dự liệu.

Ngay cả điều kiện đưa ra cũng vô cùng hấp dẫn.

“Công ty bọn anh đã mua bản quyền mấy IP lớn, muốn nâng đỡ người mới,” Tạ Bân nói, “Anh muốn mời biên kịch của studio các em viết kịch bản, Kiểm Biên Lâm chính là diễn viên chính, ngoại trừ việc kèm theo người mới của công ty bọn anh, thì các em có thể chọn một nam ba có nhiều cảnh diễn cho cậu Lâm Thâm đây.”

Đồng Phi ho một tiếng, mặt cũng kích động đỏ lên rồi. Gần đây Kiểm Biên Lâm không nhận phim truyền hình, chuyên tâm vào điện ảnh. Nếu chịu nhận, đó nhất định là chế tác khổng lồ, đặc biệt dễ dàng nâng đỡ người khác. Có thể đóng phim cùng Kiểm Biên Lâm, tệ nhất cũng có độ quen mặt đại chúng!

Bữa khuya này thực sự là ăn đến hạnh phúc.

Sau khi ăn xong, mọi người giải tán, đương nhiên là Kiểm Biên Lâm tự mình lái xe đưa cô về nhà.

Để phát triển sự nghiệp, một mình Sơ Kiến thuê nhà ở Thượng Hải, bố mẹ cô thường xuyên từ Hàng Châu đến ở lại, thay cô cải thiện cuộc sống một chút. Vì vậy, dĩ nhiên Kiểm Biên Lâm cũng nhờ mẹ Sơ Kiến thuê nhà cho mình, coi như là một chỗ dừng chân, nhà ngay đối diện cô...

Thế là không thể tránh né. Sơ Kiến về nhà cùng anh. Lúc mở cửa, mẹ cô thấy Kiểm Biên Lâm lập tức kéo anh vào ngồi một chút.

Sơ Kiến vô cùng mệt, chui vào phòng mình.

Anh ngồi nghỉ trong phòng ăn. Sau khi bị mẹ Sơ Kiến phát hiện bị ốm, bà kiên quyết nhét chút thuốc cảm bảo anh uống, vừa nước nóng, vừa ân cần hỏi han, ngược lại giống như gặp con trai ruột vậy.

“Mệt không? Bị ốm còn phải đóng phim à?” Mẹ Sơ Kiến ngồi xuống đối diện anh.

Kiểm Biên Lâm cời nón, mái tóc mềm mại, rồi bời dỉnh vào trán, trong tầm mắt anh là cánh cửa phòng ngủ đóng chặt của Sơ Kiến: “Dì ơi, con không sao đâu ạ.”

Mẹ Sơ Kiến thở dài: “Còn nói không sao à, xem xem, gầy rộc cả rồi.”

“Cái gầy của người làm nghệ sĩ bọn họ là để ăn ảnh xinh đẹp đấy,” Sơ Kiến lê đôi dép bông, cầm di động đi từ phòng khách qua, đến nhà bếp tìm nước trái cây uống, “Nếu cậu ta béo thì giảm cân còn đau khổ hơn.”

Cô nói đoạn, mở tủ lạnh.

“Kiểm Biên Lâm ở nhà cậu à?” Đồng Phi vẫn đang trong niềm hưng phấn bàn thành chuyện lớn tối nay, nghe cô nói vậy lập tức cảm khái, “Này, mình vô cùng muốn hỏi cậu một câu, coi như bạn bè moi tìm móc phổi có kiếp này không có kiếp sau, cậu có thể lặng lẽ nói cho mình biết không?”

“Việc gì?” Cô phát hiện đồ uống trong tủ lạnh lớn hết rồi, đi ra ngoài.

Cô vỗ vỗ cái ghế Kiểm Biên Lâm đang ngồi, ý bảo anh nhích ra trước một chút.

Kiểm Biên Lâm nhìn cô một cái, kéo ghế ra trước. Cô ngồi xồm xuống, mở tủ lạnh nhỏ.

Đầu bên kia điện thoại hắng giọng, lại ho khan hai tiếng, thấp giọng một cách vô cùng mập mờ: “Trước đây cậu và cậu ấy... từng có gì đó không?”

...

...

3. Chương 2

Chương 2: Mọi tình đầu thuở nhỏ không muốn để ai biết đến (2)Edit: Fei Yang

“Hửm?” Sơ Kiến giả ngu, vươn tay lục tủ lạnh, hoàn toàn quên mất mình định tìm gì.

Cô kiên quyết nhấn cúp máy, không hề cho Đồng Phi cơ hội lên tiếng nữa.

Sau lưng, Kiểm Biên Lâm đồng thời nghiêng người sang, thò tay, rút lấy một chai nước ép bưởi chùm trong ô nhỏ tầng thứ hai tủ lạnh, nhét vào ngực cô. Đây là món cô thích uống nhất.

Sơ Kiến lẩm bẩm nói cảm ơn, giao với ánh mắt anh.

Cô xin thề, cậu ta nhất định nghe được...

Thực ra, cái gì đó là chắc chắn không có.

Nhưng, vẫn khiến cô nghĩ đến một số chuyện không nên nghĩ đến.

Năm ấy, hai người ngồi phà qua sông, rất nhiều người, xe mô tô, xe đạp đầy hết lên. Cô và cậu bị chen dón ra góc, cách bố mẹ lần bố cậu một đám đông trùng điệp. Lúc cô đang lo liệu chiếc áo bông mới tinh trên người có thể bị bánh xe bên phải quẹt bẩn hay không, không hề đề phòng bị cậu chắn tầm mắt. Cảm giác khi đó... đôi môi ảm ướt, bị cắn...

Sơ Kiến dứt khoát bỏ nước ép bưởi chùm lại, rút lấy nước ép cà rốt mình ghét nhất, đi mất.

Cả đêm cô không ra khỏi phòng nữa.

Hôm sau trời vừa sáng, bố mẹ liền nói phải về Hàng Châu tảo mộ cho ông nội. Cô trở mình định ngủ tiếp, không ngờ bị mẹ kéo dậy, giao phó canh gà để trong bếp cho cô.

Bà nhân tiện còn nói cho cô biết, buổi chiều Kiểm Biên Lâm lên máy bay, buổi trưa vô cùng đáng thương không có ai nấu cơm cho anh, muốn Sơ Kiến hâm canh gà kêu anh sang, hai người cùng ăn.

“Không muốn, bây giờ mẹ cứ mang qua đi, cho cậu ta tất, con không ăn đâu.” Cô biểu đạt sự kháng nghị.

Bố mẹ mỗi người một câu, bắt đầu trách cô không hiểu chuyện. Nói đến mức cô cầu xin tha, cuối cùng đi khỏi.

Kết quả, cô ngủ một giấc đến hơn mười giờ, lăn dậy, ôm một đống quần áo bẩn lê từ phòng ngủ ra ngoài. Trong bếp rõ ràng đã có một bóng người rất cao, đang dùng nước lạnh rửa mặt.

Canh gà nóng hổi được để trên quầy bar nhỏ.

Ti vi đang mở, tiếng rất nhỏ, đang phát lại “The Voice of China”, vừa vặn là đoạn mở màn Na Anh hát bài “Sứ Thanh Hoa” của Châu Kiệt Luân: Sắc thiên thanh chờ mưa phùn, còn tôi chờ đợi người. Khói bếp vẫn vương dang lên bên sông ngàn vạn dặm...

“Mẹ mình đưa chìa khóa cho cậu à?” Trong tiếng ca du dương lưu luyến, cô gần như tan vỡ.

Hai tay anh vốc một vốc nước lạnh, tạt vào mặt.

Tạt quá mạnh, nước văng lên đầy người anh lẫn quần dài thể thao màu đen.

“Ăn lúc còn nóng. Mình đã đổi chuyến bay rồi, bây giờ sẽ đi.” Kiểm Biên Lâm thẳng người lên, nước trên mặt chảy xuống dọc theo cằm. Anh tiện tay lau khô phần lớn, dường như không muốn nhìn thẳng cô lắm.

Anh cầm lấy áo khoác thể thao trên sofa, trước khi đi còn để chìa khóa nhà cô lên trên tủ giày.

Sơ Kiến nhìn cánh cửa được đóng lại, rất khó tả.

Cô nhét quần áo bẩn vào máy giặt ngoài ban công, lúc này mới nhìn đến túi rác nửa trong suốt ở góc ban công, chứa, ặc, chứa trọn bộ búp bê Blythe cô thích nhất, năm nào cũng có, đủ loại phiên bản hạn chế, còn có một cái hộp giấy.

Sơ Kiến chưa từng mở cái hộp này ra, không biết có gì.

Cô đỡ đầu nhìn đồ trong túi rác, cảm giác áy náy phủ trong lòng nhiều năm qua kia lại sâu hơn.

Đây là món đồ Kiểm Biên Lâm kêu người đưa đến nhà vào sinh nhật cô, trước khi cô đi Macao.

Cô kí nhận, mẹ cô hỏi qua là ai tặng. Chuyện khi đó trừ cô và Kiểm Biên Lâm ra thì người thân bên cạnh không hề hay biết, cho nên cô không nói thật, chỉ nói là của một người rất không có cảm giác đưa tới, sau đó tùy tiện lấy một cái túi rác bỏ vào. Lẽ ra vứt đi là không sao rồi.

Nhưng cô vội thu dọn đồ đạc để đi nên quên mất.

Chỉ nhớ lúc đi, mẹ vẫn đang nhắc mãi: “Bất kể là của ai tặng thì cũng là tấm lòng thành, vứt đi tiếc lắm, thật đáng tiếc.”

Kết quả, mơ hồ mẹ không vứt thật.

Kết quả, còn để đương sự thấy.

Ôi ôi ôi, ôi.

Sơ Kiến tiếp tục áy náy một hồi, húp hai ngụm canh, vội vàng thu dọn xong, vừa ra đến trước cửa ngòi xồm bên cạnh cửa, nhìn chằm chằm túi đồ kia, do dự mấy giây, cầm lên, ra ngoài.

Không ngờ,

Trong hành lang, anh vẫn chưa đi.

Lần này càng xong rồi.

Cô đúng là chính tay xách túi đồ này đi ra, che cũng không che nổi. Cho dù là với người thích mình bình thường, không có nền tảng chung sống nhiều năm như vậy, thì cô cũng cảm thấy vứt quà sinh nhật đối phương tặng trước mặt người ta là rất sỉ nhục họ. Huống chi hai người đã quen biết hơn hai mươi năm.

Bóng dáng cao gầy một mét tám hai của Kiếm Biên Lâm dựa vào chỗ cách cô không tới năm bước, nghiêng đầu, khuỷu tay chống tường đứng thẳng người lên. Từ lúc cô bước ra khỏi cửa, anh đã khẽ nhú mào, im lặng nhìn cô.

Sơ Kiến hơi hoảng, chỉ cửa chính căn hộ anh thuê: “Không phải mình định vứt, là muốn... trả lại cho cậu thôi.”

Tòa nhà này là một tầng hai hộ. Mẹ Sơ Kiến thuê cho Kiếm Biên Lâm, ý muốn yên tĩnh, bình thường anh đều đi vắng, cũng không ồn ào, lại là tiểu khu cao cấp, còn an toàn.

Nhưng bây giờ khuyết điểm tới rồi.

Loại thời điểm này trừ anh và cô, căn bản không có khả năng sẽ có người ngoài xuất hiện, cho dù là người qua đường ló cái đầu, phá vỡ tình thế bế tắc này.

Kiếm Biên Lâm càng không nói, Sơ Kiến càng đổ mồ hôi.

Vậy mà tiểu khu vẫn yên tĩnh như thế.

Rõ ràng cửa sổ kính trong hành lang mở, nhưng trừ bóng cây lắc tới lắc lui ra thì không có âm thanh gì cả.

Cô cũng không biết mượn dũng khí từ đâu, rốt cuộc lẩm bẩm, nói ra lời đã dồn nén trong lòng nhiều năm: Cậu có thể... đừng thích mình không?

Bóng người chắn trong hành lang dừng lại rất lâu, đi tới.

Sơ Kiến nghĩ mình có lẽ, có lẽ nói không đúng lúc lắm, nói lúc xách quà của người ta đi định vứt, quả thực, quả thực không đúng đắn lắm: “Cậu xem, đó đã là chuyện hồi nhỏ lắm rồi. Khi ấy không nói rõ ngay từ đầu là lỗi của mình, nhưng sau đó mình cũng nói rõ rồi mà. Chúng ta đã lớn thế này rồi, mình cảm thấy cho dù không nói ra, thì ám chỉ một chút cậu cũng sẽ hiểu...”

Anh che khuất tất cả ánh sáng tự nhiên chiếu vào từ cửa sổ hành lang, cúi đầu ngắt lời cô:

“Không thể.”

...

4. Chương 3

Chương 3: Mối tình đầu thuở nhỏ không muốn để ai biết đến (3)Edit: Fei Yang

Giọng mũi lúc anh nói chuyện vẫn rất nặng, hình như nặng hơn.

Khi Sơ Kiến lẩm bẩm câu kia, trái tim mềm yếu, bị anh dứt khoát ngắt lời, hoàn toàn ỉu xìu.

Không phải chưa từng mềm lòng.

Hai mươi năm rồi.

Từ thời thơ ấu đeo cặp sách, rạp khuôn đi theo sau lưng anh, đến khi lớn hơn một chút, ngồi sau xe đạp của anh đi học tiểu học. Khi đó cô vẫn không hiểu, sao anh tháo ghế sau của xe đạp leo núi, hại mình mỗi ngày chỉ có thể rụt đầu rụt cổ ngồi đằng trước.

Nghỉ đông và nghỉ hè, Tân Đông Phương (1), học bù, thi lên trung học đều cùng nhau.

(1) Tân Đông Phương: tên đầy đủ là Tập đoàn Khoa học Giáo dục Tân Đông Phương, thành lập vào ngày 16 tháng 11 năm 1993, hiện là công ty giáo dục toàn diện lớn nhất Trung Quốc.

Thi thể dục chung toàn khu, cô chạy hai phút ba mươi mấy giây về, đứng nhất nhóm, nhưng quá gắng sức quỳ xuống vạch đích, tay chân tê cứng, cũng là anh bế cô đi trước mặt thí sinh toàn khu. Lúc đó cô còn tưởng mình sắp chết, sợ đến mức khóc mãi... Những điều này cô đều nhớ.

Nói lời thật lòng.

Trên đời này, trừ bố anh và bố mẹ mình ra, cô là người không muốn anh buồn nhất. Cô có thể ủng hộ anh lúc anh khó khăn nhất, ủng hộ vô điều kiện, nhưng có một số việc...

Sơ Kiến né tránh ánh mắt anh, cúi đầu nhìn cái túi trong tay phải mình, thành thật giải thích: “Lúc kí nhận cái này mẹ mình có nhà, mẹ còn đoán là của người thích mình tặng, mình cũng không giải thích. Nếu không vớt, mình sợ mẹ lục ra cho cậu xem, cậu nói là của cậu tặng, mẹ nhất định sẽ hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Kiểm Biên Lâm nhìn cô bằng vẻ mặt hồ hững.

“Hiểu lầm... cậu và mình.”

Tiếng máy khoan đến bất ngờ, đình tai nhức óc.

Thật đúng lúc.

Anh nhúu mày, trong tạp âm ồn ào khiến người ta không ổn định này, hỏi ngược lại: “Cậu sợ mẹ cậu hiểu lầm, không biết mang đến tiệm làm móng sao?”

Cái này cũng đúng nhỉ, bố mẹ chưa từng đến tiệm làm móng, để trong tiệm quả thực sẽ không bị thấy.

Cô gật gật đầu: “Ồ.”

Kết quả lúc Sơ Kiến xách một túi búp bê, ngồi uống trà chanh đá dưới chiếc dù che nắng màu xanh lá bên ngoài tiệm Starbucks ở tầng dưới công ty đào tạo làm móng của mình, vẫn chưa nghĩ rõ lắm, kết quả cuộc trò chuyện sáng sớm là gì. Tại sao có thể chuyển từ đề tài rất nghiêm túc sang thảo luận vấn đề ấu trĩ để búp bê ở đâu sẽ không bị bố mẹ phát hiện?

Sao cảm giác chỉ cần ở cùng cậu ta, thì rất dễ quay trở lại kiểu tự hỏi hồi cấp 2, cấp 3...

Sơ Kiến gắng gượng phục hồi tinh thần, nhìn Đồng Phi, “Flat white uống không ngon à? Đặc biệt mua cho cậu đấy.”

“Không ngon, không ngọt, lại chẳng có vị cà phê gì cả.” Đồng Phi mang vẻ mặt bị gài bẫy.

“Hai ngày nay cô nhóc ở công ty bọn mình đều uống mà.” Sơ Kiến nghi ngờ.

Đề tài của hai người xoay từ việc chê bai cà phê, xoay xoay, liền xoay đến người thần tượng đang nổi, nhà đại tư bản sắp hợp tác, Kiểm Biên Lâm. Nhiều năm như vậy, Đồng Phi nghĩ mãi không thông, vì sao bên cạnh Sơ Kiến có nhân vật số má như vậy, hai người còn thân quen như vậy, sao mãi không kết thành một đôi.

“Tóm lại là cậu nghĩ thế nào vậy? Rốt cuộc ban đầu cậu ấy có chỗ nào khiến cậu không thích?”

Sơ Kiến đắm chiêu ử dột nhìn cô gái có lòng hiếu kỳ cực mạnh đối diện.

Bình thường cô hơi cảm kị đề tài này, rất ít nói, nhưng hôm nay tâm trạng quả thực không ổn định lắm nên giải thích vài câu: “Nói thế nào nhỉ. Mình lấy một ví dụ, nếu cậu qua lại với một người bạn trai, cùng nhau làm chút, ừm, chuyện riêng tư, có phải rất bình thường không?”

“Nói nhảm...”

“Nhưng mình từng tưởng tượng, nếu cùng cậu ấy... chỉ nghĩ thôi mà cả người khó chịu rồi.”

Đúng, chính là cảm giác này.

Ngay cả động tác hơi thân mật một chút cũng không cảm thấy ngọt ngào, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nghĩ cũng không được, chứ đừng nói chỉ là thực sự có chút gì đó... Cho nên cô vẫn thấy tình cảm của hai người phù hợp với tình thân hơn, không phải tình yêu.

Chỉ có điều, cô cẩn thận ngẫm nghĩ.

Nhiều năm như vậy, Kiểm Biên Lâm cũng chưa hề làm chuyện gì quá giới hạn, buổi sáng mình kích động quá rồi. Người trưởng thành, có một số việc lúc không biết thì tốt, nói ra ngược lại lúng túng, cũng sẽ không có kết quả.

Chuyện tình cảm lơ lửng không có định hướng đâu... Nói không chừng ngày nào đó Kiểm Biên Lâm sẽ lặng lẽ có scandal tình cảm. Nữ minh tinh? Trợ lý? Người quản lý? Tình cảm hợp tác xuyên quốc gia?

Tùy tiện gì đó liền kết hôn chớp nhoáng luôn.

Mấy ngày sau, Sơ Kiến khai trương chi nhánh ở Bắc Kinh. Đại cổ đông của chi nhánh là Đồng Phi, coi như là sản nghiệp thứ hai của cô ấy, bảo đảm sau này cô ấy sẽ không đói bụng.

Sơ Kiến đi hướng dẫn một chút, cung cấp, phân phối hàng thế nào, sắp xếp giáo viên dạy làm móng đến từ Nhật Bản, còn có các giáo viên dạy kẻ mắt, lông mày đến từ Hàn Quốc lên lớp ra sao, và mấy chuyện vụn vặt,...

Cô nhân tiện chuẩn bị một chút, giúp kiểm kê hàng cho buổi khai trương ngày mai của tiệm này.

Những việc này cũng không quan trọng lắm, chủ yếu nhất là ủng hộ tinh thần cho Đồng Phi gây dựng sự nghiệp.

Vì là sản nghiệp của con gái nên trong phòng trữ hàng đều trải thảm lông dài mềm mại, kiểm kê hàng phải cởi giày đi vào. Cô đi chân trần, đứng sau kệ hàng, kiểm tra mười mấy miếng dán móng trong cái ô vuông nhỏ.

Trên tường treo một cái ti vi nhỏ, bật lên, để phát chương trình tùy ý.

Cô bé kiểm hàng cùng Sơ Kiến hình như muốn xem chương trình đặc biệt nào đó, cầm điều khiển bấm cả buổi.

“Kiểm Biên Lâm!”

Cô nhóc rút cuộc tìm được thứ muốn xem, hưng phấn la một tiếng, ngược lại dọa Sơ Kiến giật mình...

Cô cứ bóp một con xúc xắc bỏ túi như thế, ngẩng đầu, thấy Kiểm Biên Lâm trong màn hình.

Ở sân bay?

Kiểm Biên Lâm không mang đồ che đậy nào cả, đơn thuần, mặt không biểu lộ cảm xúc gì đi vào lối đi. Một thần tượng đang rất nổi tiếng khác sóng vai cùng anh đi về phía trước, ăn mặc giống một ngôi sao hơn anh, đội nón ngược, đeo kính râm màu đen, vừa đi, vừa cười chào hỏi fans bên cạnh.

Cũng chỉ có loại thời điểm này, Sơ Kiến mới có thể cảm nhận rõ ràng, anh là một nghệ sĩ.

Màn hình chợt lóe lên.

Hình ảnh rất nhanh nhảy đến tiết mục phỏng vấn.

Thì ra đây mới là chủ đề.

Anh ngồi trên sofa, người hơi nghiêng về trước, nghiêm túc nghe người dẫn chương trình hỏi tên anh có ý nghĩa gì, có phải là nghệ danh không, mới có thể kì lạ khó đọc như vậy.

Anh nghe câu hỏi xong, thẳng thắn trả lời: “Lúc tôi ra đời, mong muốn của bố tôi rất giản dị, hi vọng về sau con trai ông có thể bảo vệ đất nước này một cách âm thầm không ai biết đến, cho nên muốn tôi làm cánh rừng biên phòng bình thường nhất. Biên Lâm, chính là ý nghĩa này.”

Người dẫn chương trình cười: “Mong muốn của bố anh khác rất nhiều với nghề bây giờ của anh, ông ấy có thất vọng không?”

“Ban đầu có một chút,” anh gật đầu, “Bây giờ đỡ hơn nhiều.”

Người dẫn chương trình dường như cảm thấy phỏng vấn anh rất dễ, cái gì cũng nói thẳng.

Thế là, lập tức tung câu hỏi mang tính then chốt: “Rất nhiều fan của anh đều muốn biết thái độ đối với tình cảm của anh. Anh xem, anh nổi tiếng như thế, còn không có scandal, rất ít nhận phim điện ảnh tình cảm, lại không đóng phim truyền hình, diễn tay đôi với diễn viên nữ càng ít đến đáng thương. Mọi người không tỏ mò không được mà.” Người dẫn chương trình cười, “Liệu có điều kiện chọn bạn trăm năm đặc biệt nào không?”

“Người tôi thích...” Anh hoàn toàn là buột miệng nói ra mấy chữ trước.

Sau đó, dừng lại.

Sơ Kiến cũng tập trung tinh thần nghe, thuận tay để nhằm con xúc xắc bỏ túi vào ô vuông nhỏ đựng lông vũ.

Cảm giác khẩn trương này, quá quen thuộc rồi.

Khi đó bị giáo viên gọi vào văn phòng, hỏi họ rốt cuộc có phải đang yêu sớm không, anh cũng dừng lại rất lâu như vậy... Cuối cùng mới lắc đầu nói không phải. Rõ ràng là mùa đông trời rét lạnh, cô bị anh làm sốt ruột đến mức đổ mồ hôi đầy người, sợ sẽ bị mồi phụ huynh chết đi được.

Lúc này, vẻ mặt của người trong màn hình ti vi trở nên nghiêm túc, đôi mắt nhìn sàn nhà xa xa: “Tôi hi vọng cô ấy...”

Dừng lại lần nữa.

Ngay cả người dẫn chương trình cũng bị anh làm cho tò mò.

Không ngờ cuối cùng, anh lại hiếm hoi cúi đầu cười trước ống kính, khẽ lắc đầu, không trả lời câu hỏi này nữa.

5. Chương 4

Chương 4: Cô bé của anh (1)Edit: Fei Yang

Rõ ràng anh chưa nói gì cả, nhưng sao trong lòng cô có chút khổ sở.

Kiểu trả lời dừng lại liên tục này khiến người dẫn chương trình cũng không nhịn được oán trách, oán trách thần tượng đang nổi tiếng này quả thực không nể mặt tí nào, không chịu nói thêm dù chỉ một chữ.

Cuối cùng, người dẫn chương trình cũng gài bẫy anh: “Anh có từng nghe qua từ ‘thủ khổng’ (1) không?”

(1) Thủ khổng: chỉ người mê bàn tay, cuồng bàn tay.

Kiểm Biên Lâm khẽ nhú mày, dường như không hiểu: “Có nghĩa gì vậy?”

Người dẫn chương trình đưa tay phải mình ra: “Chính là thích bàn tay đẹp đấy. Người quản lý của anh chưa từng nói cho anh biết, bàn tay của anh thường được người ta chụp màn hình truyền điên cuồng trên mạng sao? À, đương nhiên, còn có gò má, gương mặt nghiêng hoàn mỹ.” Người dẫn chương trình cười, trêu chọc anh.

Kiểm Biên Lâm lấy lại vẻ bình thường trước sau như một, lạnh nhạt cúi đầu, nhìn nhìn tay mình.

Người dẫn chương trình lập tức nói, mau lên, camera mau đặc tả tay anh ấy một cái. Cảnh cắt qua, ngón tay bàn tay trái của Kiểm Biên Lâm thon dài, khớp xương rõ ràng lại không nhô ra, vô cùng sạch sẽ, chỉ có ngón út đeo một chiếc nhẫn kim loại màu đen.

“Đây chính là trọng điểm,” người dẫn chương trình thở dài một hơi, “Từ lúc anh ấy đi vào là tôi đã phát hiện anh ấy đeo ở đây, thần tượng của các bạn là người độc thân đấy. Ôi, ôi, thật không dễ dàng mà, rốt cuộc để tôi đào ra được chút gì đó rồi.”

Anh cup mắt, không nói tiếng nào, xoay chiếc nhẫn trên ngón tay út của mình.

Nội dung tiếp theo chính là nội dung tuyên truyền theo thường lệ.

Bên cạnh, cô nhóc giúp cô sắp xếp đồ xem phỏng vấn không hề chớp mắt, quả là fan cứng điển hình, câu kế tiếp kia suýt nữa khiến cô nhóc bùng nổ: “Baby của bọn em chính là cao lãnh (2), cả người đều có cảm giác cấm dục khiến người ta muốn vượt qua.”

(2) Cao lãnh: cool ngầu, ít nói bình tĩnh.

“...” Sơ Kiến hơi lúng túng, đang suy nghĩ xem có cần bàn bạc với Đồng Phi hay không, là nhân viên do người quản lý có thâm niên thuê, có phải nên miễn dịch với giới giải trí chút không.

Còn chưa suy nghĩ được mấy giây, cô nhóc lại ôm cuốn sổ kiểm kê hàng ở trước ngực: “Trời ơi...”

Phút cuối cùng của buổi phỏng vấn, dựa theo sự sắp xếp của chương trình, người ngồi trên sofa cho ra quả trứng màu (3) khiến người ta bất ngờ: Anh đứng lên, cầm chiếc nón lưỡi trai màu đen để bên cạnh đội vào, lại kéo nón áo hoodie lên trùm ngoài nón lưỡi trai.

(3) Ý chỉ tiết mục đặc biệt, thường nằm cuối chương trình, tạo sự bất ngờ cho khán giả.

Nhạc dance đột nhiên nổi lên, trong ánh đèn tối dần, tất cả người có mặt đều biến mất, chỉ để lại một hình bóng màu đen trên sân khấu.

Nhạc nền là bài Drunk in love phối thành tiết tấu nhạc dance.

Cậu ta lại còn biết...

Có người ho một tiếng không đúng lúc, là Đồng Phi.

Đồng thời, một bóng người cao lớn đi vào, tháo chiếc khẩu trang đen dùng để che hơn nửa khuôn mặt của mình xuống: “Ồ đây không mang dép được à?”

Kiểm Biên Lâm nói đoạn, chân trần, đi từng bước vào, quan sát xung quanh.

Kiểm Biên Lâm?

Cô nhóc kia nhanh chóng xoay người, không dám tin nhìn người đàn ông đứng ở cửa phòng, “Trời ơi... trời ơi... Baby của em! A, không đúng! Kiểm, Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm...” Cô nhóc nói lắp, mặt từ tái mét sang đỏ bừng, hoàn toàn mất hết cả hồn vía, hoàn toàn không biết trả lời, hoàn toàn là phản ứng chân thật của một fan cứng ngày đêm cặm cụi tìm tin tức, lưu trữ, biên tập vô số video tải lên Bilibili (4)... Đần luôn rồi.

(4) Bilibili: một trang web chia sẻ video với chủ đề xoay quanh anime, manga và game có trụ sở tại Trung Quốc, nơi người dùng có thể gửi, xem, và thêm phụ đề bình luận vào video.

“Ha,” Đồng Phi cười gượng ha ha, “Ngại quá, ngại quá, thực tập sinh này của tiệm mình là fan nào tàn có thâm niên của cậu.”

Nhạc nền vẫn đang tiếp tục.

Thế gian này, không khí đã bắt đầu loạng.

Sơ Kiến ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: “Hàng chỗ cậu vẫn chưa đủ, ừm... hay là mình chưa kiểm đúng. Con xúc xắc bỏ túi đâu?”

Kiểm Biên Lâm đi tới phía sau cô, liếc mắt liền thấy con xúc xắc nhỏ vừa rồi cô vẫn đang nghịch, cầm lên, cánh tay vòng qua sau lưng cô, để trước mắt cô. Con xúc xắc bỏ túi nho nhỏ được hai ngón tay anh cầm, khiến cô mơ hồ nghĩ đến màn trên ti vi ban nãy. Thủ khổng...

Ặc, được rồi. Hơi hồ đồ, quên là đã kiểm qua rồi.

Sơ Kiến dùng bút gõ ô vuông nhỏ, ý bảo anh bỏ vào, lại nhìn bàn tay kia thêm một cái.

Kết quả cuối cùng là Kiểm Biên Lâm cố gắng kí tên, chụp chung thì miễn.

Cô nhóc dù sao cũng là fan cứng của anh, hoàn toàn không có một câu oán trách và mất mát nào. Tất cả người thích anh đều biết tác phong làm việc của anh, ngoại trừ thông báo cần thiết và đến trường quay ra, thì thích biến mất khỏi thế gian nhất.

Ai cũng không cần quan tâm anh đang làm gì, ở đâu, ở cùng với ai.

Sơ Kiến đoán, đây cũng là nguyên nhân nhiều năm như vậy mình cũng không mấy xem anh như một ngôi sao.

Kết quả, Kiểm Biên Lâm đặc biệt chạy tới cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là đưa họ về căn hộ của Đồng Phi, không lên nhà mà đi ngay. Hai bảo vệ ở dưới lầu còn rất nhiều chuyện ló đầu nhìn người trong xe, khiến Sơ Kiến vội vã cuống cuống, sợ bị chụp được ảnh hưởng đến anh...

Trước khi đi, Kiểm Biên Lâm còn nói cho cô biết, anh sẽ sớm bay đi Vienna.

Sơ Kiến phỏng đoán thời gian, gần lúc anh về, cô đã về đến nhà ở Thượng Hải, thăm thử phào.

Nhưng không ngờ, một chuyện xảy ra vào ba ngày sau khiến hai người tụ họp lại lần nữa.

Bố của Kiểm Biên Lâm là công nhân xưởng đóng tàu, vốn sắp về hưu, nhưng vẫn lao động chăm chỉ, theo lời bố anh chính là thích tàu, thích đóng tàu. Bất kể con trai kiếm bao nhiêu tiền cũng không dùng, chỉ thích làm người dân lao động. Nhưng chính vì vậy mà trước khi nghỉ hưu, tai nạn đã xuất hiện, ngã từ trên giàn sắt cao chín mét, đến bệnh viện chưa bao lâu liền có thông báo bệnh tình nguy kịch.

Một cú điện thoại vội vã gọi cho hai người.

Hai người đều ở Bắc Kinh. Khi cô có chút hoảng loạn, thì anh đã lập xong tất cả hành trình, đặt vé máy bay, là trợ lý của anh đưa hai người đến sân bay. Chờ máy bay cất cánh, cô thấp thỏm nhìn anh: “Kiểm Biên Lâm? Cậu không sao chứ?”

Anh vốn nhìn ngoài cửa sổ, quay đầu, nhíu mày theo thói quen, không trả lời.

Đây có thể là vài thời điểm hiếm hoi mà tâm trạng anh rối bời.

Chính vì tâm trạng rối bời nên không thể mở miệng. Anh sợ tâm trạng của mình ảnh hưởng đến Sơ Kiến ở bên cạnh, khiến cô thấp thỏm buồn bã hơn. Nhược điểm lớn nhất của Sơ Kiến chính là lòng đồng cảm quá nhiều, mềm lòng, hận không thể ôm khổ cực của tất cả mọi người vào người mình, rất biết suy bụng ta ra bụng người.

Song, cũng chính vì điểm này, mới để anh nhiều năm như vậy mới không thực sự mất cô.

Vì cô quá dễ mềm lòng.

“Nếu cậu buồn thì nói chuyện với mình chút nhé?” Cô vẫn không dám lớn tiếng quá, nữ tiếp viên trong khoang hạng nhất cứ nhìn bên này.

Anh ừ một tiếng: “Cậu muốn nói gì?”

Hửm? Minh? Không phải mình muốn nói chuyện với cậu ta sao? Sơ Kiến có chút không hiểu ra sao cả: “Tùy... thôi.”

Kiểm Biên Lâm đưa thực đơn mình đánh dấu chọn cho nữ tiếp viên vô cùng thấy hứng thú còn dựng thẳng tai nghe lên hai người, “Hôm đó ở nhà cậu thấy có cắm hoa. Mình nhớ cậu bị dị ứng phấn hoa, không bao giờ mua hoa mà?”

“Cắm hoa hả... là mẹ mình mua đấy.” Ánh mắt cô nhẹ nhàng nhìn chỗ khác.

“Mẹ cậu không thích hoa loa kèn.” Anh cũng tiện tay đánh dấu chọn món cô thích ăn, lại đưa cho nữ tiếp viên, nhân tiện nói câu cảm ơn cô với nữ tiếp viên.

“Ồ, đúng. Đúng, nhớ nhầm rồi, đó là của đàn chị hồi đại học mang tới. Không phải mình đi Macao rồi sao, chị ấy đã đưa cho mẹ mình. Cậu nói mẹ mình cũng lạ thật.” Sơ Kiến lâu bầu, “Rõ ràng là mẹ không thích hoa loa kèn mà còn cứ muốn lấy, đoán chừng vì mấy ngày đó mình không có nhà, nên muốn thỏa cơn nghiện cắm hoa đây mà...”

“Đàn chị? Cậu nghĩ kĩ lại xem.”

Anh thấy nữ tiếp viên do dự nhìn mình, nghi ngờ nhìn lại nữ tiếp viên.

Nữ tiếp viên khẽ hỏi: “Anh có thể kí tên giúp tôi không?”

Kiểm Biên Lâm gật đầu. Thông thường gặp fan ở ngoài, tuy anh không chụp ảnh chung, nhưng kí tên không hề keo kiệt, trong mức độ nhất định anh tôn trọng bất kì người bình thường nào.

Đối phương lập tức đưa một cây bút và ảnh của Kiếm Biên Lâm.

Trời, quả đúng là fan, trong cuốn sổ mang bên người cũng kẹp ảnh sao? Sơ Kiến bị kinh sợ.

Dù bận nhưng anh vẫn ung dung tháo nắp bút, xoay bút nửa vòng, kí tên mình: “Nghĩ xong chưa?”

Nữ tiếp viên nghe lén toàn bộ quá trình, đến đây lại cũng bắt đầu mong chờ câu trả lời của cô.

“... Là của đàn anh tặng.”

...

6. Chương 5

Chương 5: Cô bé của anh (2)Edit: Fei Yang

Kiểm Biên Lâm thấp giọng lặp lại: “Đàn anh?”

Sau đó, anh trầm mặc đưa cuốn sổ đã kí tên xong cho nữ tiếp viên, bầu không khí lại rơi vào điểm bắt đầu lúc mới lên máy bay.

Sơ Kiến thấp thỏm nhìn anh, cảm giác áy náy nhanh chóng tăng lên, lần nữa một lúc, khẽ giải thích: “Mình không có cảm giác với anh ấy.” Nói xong cô lục lấy một cuốn tạp chí hàng không hơi rách ở ghế trước, lật bừa hai trang, lại lẩm bẩm, “Nếu mình thích ai thì sẽ nói với cậu.”

Ánh mắt Kiếm Biên Lâm quay trở lại lần thứ hai, nhíu mày nhìn cô.

Hôm nay, sắc mặt anh luôn không tốt, bây giờ lại càng không tốt.

Thực ra nếu chú ý nhìn, ai cũng có thể nhận ra cảm xúc của anh đã nổi lên trong mắt, chẳng qua bị phần tóc ngắn trên trán che đi một chút, hết sức tránh né cô. Anh không muốn để cảm xúc của mình ảnh hưởng đến cô, tùy ý nói đùa đôi câu, nhưng không ngờ ngược lại bị cô ném vào một thung lũng tâm trạng khác.

Sơ Kiến biết anh đang nhìn mình, không dám nhìn lại nữa.

Thế là cô ra dáng lật cuốn tạp chí trong tay từ đầu đến cuối, lật từ cuối lên đầu, đọc cả từng chữ quảng cáo nhỏ một, cứ buồn bực như vậy cho đến khi máy bay hạ cánh, suýt nữa nhịn đến nội thương.

Trước khi xuống máy bay, Kiếm Biên Lâm lấy khẩu trang đen đeo vào, che hơn nửa mặt. Bình thường anh rất ít đeo cái này, mấy ngày trước là bị ốm sắc mặt không tốt sợ bị chụp được sẽ khiến fan lo lắng. Bây giờ là tâm trạng không tốt cảm xúc không ổn định, sợ bị chụp được khiến người ta viết linh tinh.

Da vốn đã muốn trắng hơn da đàn ông bình thường, được màu đen làm nổi bật ngược lại trông nhợt nhạt hơn.

Đôi mắt duy nhất lộ ra ngoài kia, không nhìn cô: “Đi theo mình, đừng gần quá.”

Nói xong, anh liền xách ba lô của mình đi.

Đây là một chuyến đi khẩn cấp, sẽ không có chuyện fan được tiết lộ chỉ dẫn trước đón máy bay gì đó. Nhưng anh đi ra ngoài từ lối ra, lúc cúi đầu vội vàng đi qua, vẫn liên tục bị người qua đường nhận ra. Người xa gần ríu rít lấy di động, tự phát đi theo bước chân Kiếm Biên Lâm. Anh không dẫn trợ lý theo, cho nên khó tránh khỏi bị đám đông vây xem đến mức đi chậm lại, may mà mọi người rất lịch sự.

Kiểm Biên Lâm luôn dùng khước mắt tìm Sơ Kiến trong đám đông, chỉ sợ cô bị đám đông chen lạc mất. Sơ Kiến ngược lại rất cẩn thận, ngoan ngoãn đi theo anh ở chỗ cách khoảng hai mươi mét. Nhân tiện, lúc anh bị vây quanh, cô còn đi KFC mua ly cola, kiên nhẫn cắn ống hút, chậm rãi uống, chờ anh thoát khỏi đám đông.

Hồi nhỏ cô cũng thường chờ anh như vậy.

Khi đó, bố Kiểm ở xưởng đóng tàu thường xuyên đi công tác, đến nơi rất xa, luôn có mười ngày, nửa tháng để Kiểm Biên Lâm ăn cơm ở nhà Sơ Kiến, cho nên nhất định phải cùng nhau về nhà. Nhưng lớp một của anh là lớp chọn, anh lại là học sinh đứng đầu, học bù, dạy quá giờ là chuyện bình thường. Lớp chín của cô không phải lớp chọn, nên tan học sớm. Thế là hai lớp, một đầu một cuối, luôn tắt đèn trễ nhất. Lớp trước là cả lớp đang học, lớp sau là chỉ có một mình Sơ Kiến đang ngủ, hoặc đọc truyện.

Thường là lớp một tan học, mọi người vui vẻ xuống lầu, rồi một mình anh đi dọc theo hành lang tối om đến cuối dãy, đẩy cửa ra, dẫn Sơ Kiến đến đến mờ mắt đi.

Sự kiên nhẫn ấy à, chính là được mài ra từng chút một như thế đấy.

Ra khỏi sân bay quả thực giống như đánh quái vật thăng cấp vậy, chướng ngại vật khắp mọi nơi...

Cuối cùng, ngay cả xe của bố Sơ cũng bị mấy fan thâm niên vây quanh. Sơ Kiến đoán mình lại không sao đi xe nhà mình về được rồi, xoay người chạy đến chỗ xe taxi xếp hàng.

Đồng thời, di động của Kiểm Biên Lâm khẽ rung lên.

Là của Sơ Kiến gửi: Cậu và bố mình đi trước đi, mình đi đón xe.

Mấy fan trẻ vẫn đang nói chuyện với anh qua cánh cửa xe chưa đóng. Kiểm Biên Lâm tìm cô từ trong kính chiếu hậu, thấy cô lên xe rồi mới nhắc mấy cô bé coi chừng tay, sau đó đóng cửa xe.

Bố Kiểm ở phòng bệnh VIP, nhưng may mà không phải chăm sóc đặc biệt.

Sơ Kiến là người đến cuối cùng. Lúc đi vào, Kiểm Biên Lâm đang ngồi ở chỗ cách xa giường một chút, cúi đầu, lột bưởi bằng tay không, lột xong, lại kéo phần vỏ trắng bên ngoài phần thịt quả từng chút một.

Bố Kiểm ở trên giường đang lên án anh bằng tiếng Quảng Đông.

Tuy đến Hàng Châu lâu như vậy, nhưng thường ngày hai bố con vẫn trao đổi bằng tiếng Quảng Đông. Sơ Kiến nghe trong nhiều năm như thế, cũng có thể nghe hiểu hết, chỉ là mãi cũng không biết nói.

Bố Kiểm trách mắng từ nón, áo đến quần của anh, trách mắng từ dây thắt lưng đến giày thể thao, rồi đến sợi dây chuyền trong cổ, cuối cùng còn không quên dạy bảo về chiếc nhẫn màu đen kia.

Tóm lại mục đích chính là, đàn ông sao có thể quá chú trọng việc ăn mặc như thế, thật không ra gì cả.

Kiểm Biên Lâm cao như vậy, chen chúc trên chiếc ghế gỗ để ở lối đi giữa cửa sổ và giường bệnh, ngồi dang hai chân, khuỷu tay chống trên đùi mình, cũng không nói chuyện, khom người tiếp tục lột bưởi. Cho đến khi thấy Sơ Kiến, tay anh mới thoáng dừng lại.

Bố Kiểm thấy Sơ Kiến, rất nhanh chuyển sang kênh hòa nhã thân thiện: “Tiểu Sơ hử, chú nhớ con lăm đấy, con xem con bạn thế này mà còn chạy tới đây.”

“Không sao ạ.” Sơ Kiến xua tay, “Bản thân con đã là bà chủ, không ai quản con đâu ạ.”

Bố Kiểm lâu lắm không thấy Sơ Kiến, rất vui vẻ, trong cơn đau nhức khắp cả người, ông miêu tả một cách sống động về tình huống nguy hiểm buổi sáng huyết áp chập chờn tụt cực thấp, suýt nữa đã về châu ông bà của mình.

Nhân lúc bố mình nói chuyện vui vẻ, Kiểm Biên Lâm đứng dậy tách bưởi đã lột xong đút vào miệng bố Kiểm, tiện tay tách thêm một múi đút cho Sơ Kiến.

“Con xem Tiểu Kiểm người ta chu đáo biết bao, làm sạch sẽ biết bao,” bố Sơ Kiến lẩm bẩm một tiếng, “Con thích ăn sạch mà toàn lười lột.”

Cô dạ dạ thừa nhận mình lười biếng, tách múi bưởi nhỏ ăn, len lén nhìn Kiểm Biên Lâm. Thấy bố Kiểm như vậy, còn rất khiến người ta yên tâm, tâm trạng cậu ta hẳn tốt rồi nhỉ?

Rất nhanh, lại có lãnh đạo mới của xưởng đóng tàu đến thăm.

Kiểm Biên Lâm liền giống như một con gấu trúc, mỗi người đi vào đều phải nhìn anh hơn mấy lần. Anh thấy bố mình rất hưởng thụ việc được các lãnh đạo thăm hỏi, cũng không muốn ở lại đây, nên một mình rời khỏi, đi kiểm tra phí khám và điều trị, nhận một xấp hóa đơn mới nhất.

“Mình đi cho.” Sơ Kiến giành lấy hóa đơn, lật lật, “Cậu không tiện đi khắp nơi.”

Kiểm Biên Lâm nhìn cô từ trên cao.

...

Cô rút lấy ví tiền từ trong kẻ hở ngón tay anh, chạy mất.

Lúc Sơ Kiến cầm ví tiền của anh đi đến cửa sổ thu tiền ở dưới lầu, lúc đối diện với nhân viên đang nhìn máy tính trong cửa sổ thủy tinh trước mặt, vẫn đang lặng lẽ thương tâm cho mình. Nếu chuyện năm đó có thể làm lại lần nữa, cô thà làm mình làm mầy, làm đến khi Kiểm Biên Lâm chịu không nổi chủ động nói chia tay, như thế, cảm giác áy náy sẽ không mãi đuổi theo cô, đuổi theo nhiều năm như vậy.

Ôi, đều do năm đó không có kinh nghiệm mà.

“Baby của mình quả là NGHỆT THỔ mà... Đẹp trai quá, đẹp trai chết đi được, cậu xem hông anh ấy kìa!”
Mấy cô bé xếp trước sau đang hào hứng trao đổi.

Âm nhạc này... không phải là nhạc dance trong chương trình ti vi hôm qua sao?

Cửa sổ ném ra một xấp tiền lẻ, Sơ Kiến lấy, liếc nhìn màn hình di động được giơ lên xem kia. Quả nhiên, chính là tiết mục nhỏ trong chương trình hôm qua. Chỉ có điều hôm qua nhạc dance vừa nổi lên, Kiểm Biên Lâm đã tới, nên cô ngại chăm chú xem.

Sơ Kiến sắp xếp tiền lại, bỏ từng tờ tiền vào ví của anh theo thứ tự mệnh giá lớn nhỏ, vẫn không nhin được liếc nhìn màn hình.

...

Trong bóng tối, có ánh sáng trắng loăng rơi xuống, anh ngược đôi mắt đen nhánh âm u từ dưới vành nón đèn thấp, nhìn thẳng ống kính ——

“Cái này xem buổi tối hợp lắm nha! Gửi link cho mình, mau lên!”

“Đúng không đúng không, tối qua mình xem đi xem lại hơn mười mấy lần cũng ngủ không được! Baby của mình trên sân khấu tuyệt đối tràn đầy khí chất, hormone bùng nổ!”

...

Sân bay và công ty thì thôi đi, ngay cả xếp hàng đóng tiền ở bệnh viện cũng có thể thấy fan anh, Sơ Kiến thực sự cảm nhận được gần đây anh nổi tiếng thế nào. Cũng khó trách vừa nghe Kiểm Biên Lâm đề nghị hợp tác dẫn dắt người mới, Đồng Phi phấn khích đến mức hận không thể dùng ruy băng gói cô lại đưa qua làm quà đáp lễ...

Cô quay lại tầng VIP, thấy một bóng lưng quen thuộc ——

Chủ nhiệm lớp cấp 2 của Kiểm Biên Lâm, cô giáo môn tiếng Anh của mình. Khi đó chính là bà cụ này gọi hai người họ vào văn phòng tận tình khuyên bảo, truy hỏi có phải đang yêu sớm hay không...

Từ nhỏ Sơ Kiến đã sợ mấy giáo viên, chạm mặt thầy cô đều trốn bên hành lang, kề sát tường, cúi đầu lăm lăm bấm cầu “Em chào thầy Triệu”, “Em chào cô Lý”, sau đó coi mình như không khí lướt qua.

Cho nên vào giờ phút này, phản ứng đầu tiên của cô vẫn là cố gắng dính vào cạnh tường lướt qua...

Đương nhiên, đối phương sẽ không để cô toại nguyện.

Cô Lý lập tức vươn tay, kéo cô qua, vừa xoa tóc, vừa xoa tay. Nói đông dài lớn thật nha, xinh đẹp thật đấy: “Cô đến bệnh viện này lấy thuốc, nhìn thấy lãnh đạo xưởng đóng tàu của bố Kiểm Biên Lâm, mới biết ông ấy bị tai nạn lao động nằm viện, nên chạy lên thăm một chút. Không ngờ đấy, lại gặp được các em.”

Sơ Kiến cười ngượng: “Cô vất vả rồi ạ.”

Cô Lý cười hiền từ: “Vợ chồng son hai em cùng về à?”

Cô ngăn ra: “Không, không phải ạ.”

“Không phải cùng nhau à? Vậy là tới lần lượt?” Cô Lý cười ha ha ngắt lời, “Cô hiểu, bây giờ Tiểu Kiềm là ngôi sao lớn, ngôi sao lớn đều phải làm tốt việc giữ bí mật. Ừm, yên tâm, cô kín miệng lắm. Ngay cả học sinh trong trường hỏi, cô cũng chưa từng nói về các em đâu.”

“Cô ơi cô ơi, cô hiểu lắm rồi ạ, bọn em thực sự không có quan hệ đâu ạ.” Sơ Kiến lấp bắp.

“Khi đó là vì thành tích học tập của hai em thôi.” Cô Lý tiếp tục xoa mái tóc ngắn của Sơ Kiến, “Em phải hiểu lập trường của người làm giáo viên. Yêu sớm ấy à, cuối cùng không tốt, không tốt đâu. Có mấy người có thể giống như hai em đến bây giờ vẫn bên nhau chứ, đều làm loạn cả.”

“Cô ơi, cô thực sự hiểu lắm rồi ạ. Bọn em thực sự không có bên nhau đâu. Thật đó, thật đó ạ.” Sơ Kiến sợ bố mẹ nghe được, kéo vạt áo Kiềm Biên Lâm xin giúp đỡ.

Cô Lý có hơi không hiểu, nhìn về phía Kiềm Biên Lâm đang đứng xem.

Kiềm Biên Lâm rút lấy ví tiền từ trong tay Sơ Kiến, tiện tay đút vào túi quần sau: “Bọn em chia tay rồi ạ.”

Cụ bà bình tĩnh, vẻ mặt từ buồn bã đến tiếc nuối, cuối cùng vẫn ôm suy nghĩ khuyên hòa thuận không khuyên chia tay, nhỏ giọng hỏi: “Cãi nhau tạm chia tay à?” Nói đoạn liền nắm lấy cổ tay Kiềm Biên Lâm, “Tiểu Kiềm à, con gái dễ tí là được, nhưng đừng tùy tiện chia tay.”

Vẻ mặt Kiềm Biên Lâm cùng khổ: “Cậu ấy không dễ dỗ lắm, em cố hết sức rồi ạ.”

7. Chương 6

Chương 6: Cô bé của anh (3)Edit: Fei Yang

Một câu này, đơn giản là đã mang tính xác định.

Sơ Kiến rất rõ mình có giải thích thế nào đi nữa cũng vô dụng.

Không biết vì sao, từ Macao về, Kiềm Biên Lâm liền ngày càng bất thường, Lôi Trì nhiều năm như vậy hai người không vượt qua, toàn bộ bị anh bước qua. Cô tìm một cái cớ, để Kiềm Biên Lâm ở ngoài cửa đối phó với cô Lý, còn mình thì buồn bực không lên tiếng đi vào phòng. Trong tiếng trò chuyện của lãnh đạo xưởng đóng tàu và các trưởng bối, cô đứng bên cửa sổ, cúi đầu chơi di động.

Bỏ đi, không so đo với cậu ta, chú Kiềm còn phải phẫu thuật.

Không lâu sau, Kiềm Biên Lâm vào theo, đứng bên cạnh cô một lúc, không biết nên nói gì với cô.

Anh lấy di động ra, bài đính đầu trên WeChat (1) chính là avatar của Sơ Kiến, người mà hai mươi mấy năm nay anh không bỏ được, là cô bé anh cho rằng thuộc về mình.

(1) WeChat: một ứng dụng trên điện thoại di động, hỗ trợ gửi tin nhắn thoại, video, ảnh và văn bản.

Người biết rõ Sơ Kiến không thích mình, còn muốn để cho cả lớp hiểu lầm hai người yêu sớm là anh. Người cường hân cô trên phà cũng là anh, còn có mùa đông năm ấy... Cho đến bây giờ, anh vẫn ôm ảo tưởng không thực tế, muốn để cô ngầm thừa nhận thực sự từng ở bên anh.

Kể cả bây giờ, anh cũng chắc chắn cô sẽ không tức giận với mình lúc bố anh đang bị bệnh.

Tất cả sự chắc chắn ích kỉ đều khiến anh nhớ tới lời của người quản lý Tạ Bản.

“Bỏ đi thôi, Kiềm Biên Lâm à.” Đêm ấy uống rượu với Tạ Bản, hai người hóng gió trên ban công. Đối phương, một người đàn ông cũng bắt đầu đứng trên lập trường của Sơ Kiến khuyên anh, “Cậu cũng đã ý vào mối quan hệ giữa hai nhà các cậu, bóp hết nhân duyên từ nhỏ đến lớn mà em ấy có thể có rồi. Người đã hai mươi sáu mà chưa từng yêu đương đàng hoàng lần nào. Nói cho cùng thì không phải người ta xui xẻo làm hàng xóm với cậu từ nhỏ à?”

Nói không sai, bị anh thích rất xui xẻo.

Sơ Kiến vẫn đang liên lạc với trợ lý nhỏ tuổi trong công ty về lịch lên lớp của giáo viên dạy làm móng đến từ Nhật Bản, nhân tiện hỏi một chút về vấn đề gian hàng trưng bày. WeChat của Kiểm Biên Lâm hiện ra: Xin lỗi.

Cô suy nghĩ một chút, không trả lời.

Không ngờ là, hai chữ này trở thành cuộc trò chuyện cuối cùng trong ngày của họ.

Buổi tối, Kiểm Biên Lâm trông nom ở phòng bệnh VIP, Sơ Kiến và bố mẹ về nhà ở Hàng Châu.

Mẹ cô còn nhân tiện lấy chìa khóa nhà họ Kiểm để gởi ít đồ. Đi bệnh viện khá vội nên chưa kịp lấy đồ đặc cần dùng khi nằm viện. Sơ Kiến giúp mẹ thu dọn một lúc, lấy quần áo phơi trên ban công vào, xếp gọn, để trên giường trong phòng ngủ chính.

Cô phát hiện đầu giường còn đặt bức ảnh, là ảnh chụp chung lúc Sơ Kiến và Kiểm Biên Lâm tốt nghiệp trung học.

Hai người trong ảnh mặc đồng phục, là hôm nhận thư thông báo trúng tuyển, ở cổng trường được bố Kiểm đề nghị đứng ở cổng chính chụp chung một tấm.

Đồng phục màu xanh, rất đặc thù Trung Quốc. Sơ Kiến đứng bên cạnh anh, đỉnh đầu vừa đến bả vai anh. Đôi mắt anh đen nhánh, trên sống mũi còn có một chiếc kính không gọng. Sơ Kiến mắt to mũi nhỏ, đang cười, có chiếc răng khểnh lộ ra, mái tóc ngắn đen nhánh, mái bằng.

Vì đề nghị của bố Kiểm, Kiểm Biên Lâm còn ôm vai cô.

Cô còn nhớ, khi ấy, ở lớp chọn trung học, thành tích của anh cực kì tốt, không thích để ý tới người khác, đeo kính, luôn bị nữ sinh lớp khác miêu tả là “thứ bại hoại có văn hóa” ở lớp một. Tại sao lại có ba chữ “thứ bại hoại” nhỉ? Cô thực sự rất tò mò, từng lên truy hỏi, câu trả lời đơn thuần là vì quá đẹp, không giống người tốt...

“Ngây ngốc gì đấy?” Mẹ Sơ Kiến xách túi, bên trong nhét đầy quần áo thay đổi và đồ vệ sinh cá nhân, đi vào, thấy ảnh cũng cười, “Tấm này là bố con rửa cho chú ấy, đặc biệt mua khung ảnh để đây. Hồi nhỏ quan hệ của hai đứa tốt biết bao, tiếc là đại học không học chung, bằng không thì còn tốt hơn nữa.”

Sơ Kiến dạ một tiếng, xoay người rời khỏi phòng.

Vốn là sắp xếp hôm sau phẫu thuật, buổi tối ngủ đến hơn ba giờ, Sơ Kiến chợt bị gọi dậy, nói là tình trạng không tốt, phải nhanh chóng đến bệnh viện. Cô mò lấy quần áo mặc vào, rồi theo bố mẹ đến bệnh viện, đầu tóc rối bời, chạy đến bên ngoài phòng phẫu thuật.

Người đã vào phẫu thuật, chỉ có thể đợi.

Kiểm Biên Lâm một thân một mình ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật. Vì sợ lúc này vẫn bị người khác vây xem, nên anh cũng không đeo khẩu trang màu đen bắt mắt, mà trùm nón áo, che hơn nửa mặt mình.

Sơ Kiến đi tới, do dự mấy giây, khom người, nhẹ giọng hỏi: “Đến bây giờ cậu vẫn chưa ngủ à? Có đói bụng không?”

Đây là câu đối thoại đầu tiên của hai người từ sau khi anh nói hai chữ xin lỗi.

Kiểm Biên Lâm ngược mắt, nhìn Sơ Kiến mặc áo khoác thể thao bên ngoài áo ngủ ở trước mặt, qua một lúc lâu, thấp giọng nói: “Cho mình ôm cậu một cái.”

Sơ Kiến im lặng, bị anh nắm lấy cổ tay kéo đến trước người, vai phải đụng mạnh vào trán anh. Từ eo đến sau lưng đều bị cánh tay anh ôm lấy, thật chặt, không thể nhúc nhích, bị cánh tay siết quá chặt, có hơi khó thở...

Trong hành lang vắng vẻ yên tĩnh, không có mấy người.

Bố mẹ cô vẫn ngồi, đang thấp giọng trao đổi, thấy một màn này, dừng lại một chút. Sau đó mẹ cô cho cô một ánh mắt, bảo cô trấn an Kiểm Biên Lâm thật tốt. Suy cho cùng thì từ nhỏ anh theo bố từ Quảng Đông ra Bắc đến Hàng Châu, bố Kiểm chăm anh từ nhỏ đến lớn, bây giờ tình trạng này rất đáng thương.

Sơ Kiến cảm giác được nỗi bất an của anh, rất nồng đậm.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng ôm vai anh, thấp giọng nói: “Không sao đâu, không sao đâu.” Đây là lần đầu tiên cô đảm nhiệm vai “bảo vệ an ủi” anh sau nhiều năm như vậy, có phần... lúng ta lúng túng. Vì cách quá gần nên chớp mũi đầy mùi vị của anh, pha lẫn với mùi của bệnh viện, khiến cô càng lúc càng bối rối, nhưng không thể đẩy ra, lúc này chắc chắn không thể đẩy ra.

Cuối cùng vẫn là Kiểm Biên Lâm buông cô ra: “Xin lỗi.”

Vẫn là xin lỗi.

Sơ Kiến ngây ngẩn, không biết nên tiếp tục an ủi hay làm những gì. Cuối cùng cô kiểm soát mua đồ ăn khuya cho mình, xuống lầu. Cô thực sự luống cuống, liền gửi một tin WeChat cho Đồng Phi: Ngủ chưa?

Lúc này, người có khả năng chưa ngủ nhất chính là người quản lý gương mẫu đó.

Rất nhanh, Đồng Phi nhắn lại: “Chưa đâu, quay cảnh đêm với nghệ sĩ công ty mình đây. Làm gì mà nửa đêm không ngủ? Bị vô lễ à?”

Sơ Kiến: ... Tình hình của bố Kiểm Biên Lâm bỗng xấu đi, mình không biết an ủi cậu ta thế nào.

Đồng Phi: Dừng thân thể cậu ấy.

Sơ Kiến: ...

Đồng Phi ném tiếp một tin nhắn thoại, rất buồn ngủ: “Ôi sao mà cậu ấy đáng thương vậy chứ, mình vốn còn định chờ khi cậu về nói với cậu đây. Hôm nay, lúc bàn hợp đồng với mình Tạ Bản có nhắc tới, nói báo cáo kiểm tra sức khỏe của Kiểm Biên Lâm không tốt, về là phải phẫu thuật đấy. Rõ là chuyện nói chuyện mà. Cậu an ủi người ta cho tốt nha, không có tình yêu thì cũng có tình bạn suốt hai mươi hai năm mà.”

Phải phẫu thuật? Sơ Kiến còn tưởng mình nghe nhầm, vội vàng nghe lại lần nữa.

Hai chiếc xe cấp cứu dừng bên ngoài cửa tòa nhà, vài nhân viên bệnh viện đứng tán gẫu đằng kia. Rất nhanh, lại có thêm một chiếc lái vào. Sơ Kiến liền đứng trong ánh đèn xanh của xe cấp cứu, đầu óc trống rỗng đứng ngây ra, cho đến khi người ta nói mau tránh chỗ thì cô mới vội vàng lùi ra sau hai bước, đụng vào tường.

Đồng Phi thấy cô không trả lời, bổ sung tiếp: “Vốn người ta cũng không định nói cho mình biết đâu. Vì sắp kí hợp đồng xác định thời hạn công việc của diễn viên và biên kịch của công ty bọn mình với họ, đáng lẽ đầu năm sau khai máy, nhưng nói là phải đợi thời gian của Kiểm Biên Lâm. Sau đó Tạ Bản coi mình như người một nhà, nên mới bị mình dụ nói ra tình hình thực tế. Mình cũng không biết là vấn đề gì, nói không chừng là phẫu thuật nhỏ.”

Cô nghe xong, trái tim vẫn treo lơ lửng như cũ.

Tin nhắn thoại lại ném tới: “Cũng không đúng. Nói là ít nhất phải nghỉ ngơi ba, bốn tháng, chắc không phải phẫu thuật nhỏ đâu nhỉ?”

Sơ Kiến chỉ cảm thấy tay mềm đi, suýt nữa không cầm được di động.

Thảo nào luôn cảm thấy cậu ấy bất thường...

Cậu ấy lại không nói, ai cũng không nói, lần này vì chuyện của bố Kiểm, lại càng không thể nói.

Tâm trạng Sơ Kiến rối bời. Cô đi mấy vòng quanh tòa nhà bệnh viện, đi từ chỗ có ánh đèn đến chỗ tối tăm, tới lui mấy lần như vậy rồi cuộc lên lầu.

Lần này cô không tránh né anh, trực tiếp ngồi bên cạnh anh. Vì là ghế liền nên chiếc ghế dưới người anh cũng có động tĩnh, người đàn ông vốn nhắm mắt ép mình tĩnh tâm mở mắt ra.

“Dưới lầu không có đồ ăn.” Sơ Kiến nhỏ giọng nói.

Anh không lên tiếng.

“Có phải cậu có chuyện gì chưa nói cho mình biết không?” Giọng Sơ Kiến càng nhẹ hơn.

Dưới ánh đèn hơi nhạt, Kiểm Biên Lâm nhìn cô chăm chú.

Sơ Kiến vẫn cảm thấy phải hỏi cho rõ ràng: “Sao cậu không nói chuyện?”

“Không có.” Anh vô thức xoay chiếc nhẫn kia của mình, khẽ lắc đầu, “Không có chuyện muốn nói cho cậu biết.”

Sơ Kiến nhú mào, nhìn anh đứng lên, đi tới ngoài phòng phẫu thuật đưa lưng về phía mình.

Hoàn toàn là dáng vẻ tránh né cô, không muốn để cô hỏi nữa.

8. Chương 7

Chương 7: Cô bé của anh (4)Edit: Fei Yang

Đến khi trời sáng choang, đèn phòng phẫu thuật tắt cuộc tất.

Khi bác sĩ đi ra, Kiểm Biên Lâm đồng thời tiến lên đón, trao đổi ngắn với bác sĩ. Đối phương nói cho anh biết, bố Kiểm đã được đẩy thẳng từ phòng phẫu thuật vào phòng chăm sóc đặc biệt. Ca phẫu thuật rất thành công, nhưng vì lớn tuổi, trong thân thể có mười mấy cái đinh thép, sớm muộn gì cũng cần phẫu thuật mới, xương chậu phải thay thành xương chậu nhân tạo.

Đây coi như là tin tốt lành khiến người ta tạm thời yên tâm. Sơ Kiến và bố mẹ cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Hai mươi bốn tiếng sau, bố Kiểm thuận lợi chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh thường. Trong khoảng thời gian này, Kiểm Biên Lâm đều luôn tránh né cơ hội trực tiếp trao đổi với cô. Chỉ khi nào anh muốn thay đồng phục bệnh nhân sạch sẽ cho bố Kiểm: “Đi ra ngoài hít y tá thử xem, khi nào thì bác sĩ đến kiểm tra.”

Sơ Kiến ở một tiếng, đi ra ngoài hai bước.

Không đúng, không phải bác sĩ vừa đi à?

Tiếng màn được kéo lại sau lưng đã giải thích “lời nói dối” của anh.

Đến ngày thứ ba, người khiến cô thoát khỏi sự lúng túng không trao đổi gì này lại là cô Lý, người xách một túi trái cây tới thăm lần nữa. Cô Lý nói chuyện với bố Kiểm một lúc, nắm tay Sơ Kiến đầy hiền từ, đặt trong lòng bàn tay vuốt ve: “Mấy em có muốn về trường xem thử không?”

Trường á?

Sơ Kiến không cách nào tưởng tượng được hình ảnh Kiểm Biên Lâm xuất hiện trong sân trường: “Cậu ấy không tiện lắm thì phải ạ?”

“Hôm nay thứ bảy mà, chỉ có lớp 9 đang học thêm thôi, không sao đâu.” Cô Lý mời một cách thịnh tình, đoán chừng là muốn dùng kỉ niệm thuở nhỏ năm xưa, xoa dịu mối quan hệ giữa cô và Kiểm Biên Lâm.

Sơ Kiến không ngốc, suy tính trong lòng cô Lý, cô hiểu rõ.

Tuy không phải vì “hòa thuận”, nhưng cô cũng muốn tìm một chỗ hở, để Kiểm Biên Lâm có thể chủ động nói ra chuyện phải làm phẫu thuật. Thế là, cô đồng ý một cách sáng khoái.

Trường cấp 2 cách bệnh viện này chỉ mười phút đi bộ, rất nhanh là về được.

Cô nghĩ, từ nhỏ Kiểm Biên Lâm đã rất tôn trọng giáo viên, nhất định sẽ không từ chối. Nhưng cô tính được lúc đầu, lại không tính được kết quả.

Nếu người đàn ông này không muốn để ý đến người khác, thì không ai có thể cạy miệng anh được.

Sơ Kiến thả chân, ngồi trên lan can khán đài chỗ đường chạy, nhìn anh chăm chăm.

Kiểm Biên Lâm ngồi trên hai bậc thềm, yên lặng ngồi, nhìn đường chạy không một bóng người xa xa.

“Kiểm Biên Lâm.” Cô đang gọi tên anh.

Kiểm Biên Lâm.

Đây là từ mà ban đầu anh có thể đọc lên bằng tiếng phổ thông.

Tên người, tên của chính anh.

Năm tuổi, đi đến thành phố xa lạ này, cậu vẫn chưa biết nói tiếng phổ thông. Cô bé bốn tuổi ở nhà đối diện bám rất dai, ngày ngày nhận nhiệm vụ của bố Kiểm, dạy anh nói từng câu một. Kiên nhẫn miệt mài, mỗi ngày đi theo sau lưng anh, gọi Kiểm Biên Lâm, Kiểm Biên Lâm, nhân tiện lăm bắm lăm bắm bằng tiếng phổ thông pha lẫn tiếng Hàng Châu cũng không chuẩn lắm của cô.

Cuối cùng có một ngày, vào sập tối, lúc người lớn hai nhà vẫn đang uống chút rượu nói chuyện phiếm, cậu dừng bước, cứng rắn ném ra một câu: “Cậu ồn quá đi. Mình biết mình tên gì, Kiểm Biên Lâm.”

Cả câu đều phát âm chuẩn, khiến người lớn hai nhà và cô bé mặc áo đầm có hình vịt con màu vàng tung tăng tung tẩy đi theo mình kinh ngạc.

Thực ra cậu chẳng phải là thần đồng gì, chỉ là lòng tự trọng quá mạnh, lặng lẽ ghi nhớ trong đầu mỗi câu cô nói thường ngày, còn có lời bình luận tin tức trong tivi, giấu giếm luyện tập đến khi thông thạo chuẩn xác.

“Kiểm Biên Lâm?” Thoáng cái hai mươi hai năm, người gọi tên anh vẫn là cô bé ấy.

“Ngồi xa một chút.” Giọng anh rất mơ hồ, dường như không phải là chính anh đang nói câu này, “Đừng chắn mình.”

“... Ồ.” Sơ Kiến dịch sang bên lan can một chút, “Xa rồi đó.”

Trong đôi mắt Sơ Kiến đầy lời nói, không dám nói. Cô muốn để anh nói cho mình biết nỗi khó khăn anh gặp phải.

Kiểm Biên Lâm vẫn nhìn nơi xa nhất trong đường chạy. Anh đoán, cô chắc đã biết.

Chỉ là cô không hiểu, so với việc buông tha cô hoàn toàn, thì những thứ này không tính là gì cả. Anh chỉ cần nghĩ đến việc phải buông tay, rồi cho cô cơ hội cam tâm tình nguyện đưa ngón áp út vào tay người đàn ông khác, liền cảm thấy cuộc đời này coi như sống hết rồi, đến đây chấm dứt.

“Kiểm Biên Lâm.” Tiếng cô bay tới, vẫn đang thăm dò anh, “Có phải thân thể cậu khó chịu chỗ nào không?”

Kiểm Biên Lâm đột nhiên đứng lên, nhảy thẳng xuống hai bậc thềm, đi nhanh xuống theo cầu thang khán đài, đi một mạch từ sân thể dục sang đại sảnh dãy phòng học. Nhưng nghe tiếng bước chân vội vội vàng vàng đuổi theo mình phía sau, anh chợt dừng bước.

Sơ Kiến vẫn đang nghĩ hôm nay nhất định phải hỏi cho ra, mặc kệ anh cứng miệng không chịu nói ra sao, liền mất thăng bằng, bị anh nắm lấy cổ tay.

“Cậu cứ đi theo mình làm gì?”

“...”

“Cậu buông ra trước đi, lỡ học sinh tan học thì phiền phức đấy.” Sơ Kiến lắc cổ tay, muốn rút ra, “Mình biết tâm trạng cậu không tốt, chú Kiểm vừa mới phẫu thuật, cậu lại...”

“Lại cái gì?” Kiểm Biên Lâm kéo cánh tay cô qua, đẩy vào tấm bảng đen.

Đột ngột bị anh tóm lấy đẩy qua như vậy, cô căn bản còn chưa kịp phản ứng thì cổ tay đã bị đè lại. Mấy chữ viết nhỏ đỏ đỏ trắng trắng trên tấm bảng đen, bị ống tay áo của cô quẹt dính, đầy bụi phấn.

Sơ Kiến đau đến mức đầu ngón tay co rúm, cảm thấy mình sắp bị bội chết rồi: “Mình biết cậu phải phẫu thuật, người quản lý của cậu nói.”

“Vậy thì sao?”

“Nhà cậu không có họ hàng nào ở Bắc Kinh, chỉ có một người quản lý mà thôi. Chú Kiểm lại vừa phẫu thuật xong, không có cách nào đi cùng cậu...”

“Vậy thì sao?”

“Mình muốn đi cùng cậu.” Bỏ đi, bực bội thì bực bội chết thôi, dù sao cũng dễ chịu hơn cậu ấy.

Lúc này, cô mới vừa chậm chạp lấy lại sức, cố gắng xoa dịu cảm xúc của mình, không ngờ Kiểm Biên Lâm hoàn toàn không nghe theo, giọng ngày càng lạnh: “Đi cùng mình? Dùng thân phận gì, bạn thân? Bạn gái?”

Sơ Kiến sững sốt một chút liền kịp phản ứng.

Cậu ta lại đang ép mình.

Cô hơi tức ngực, mím môi, không muốn nói gì cả.

Nếu không phải đụng trúng tình trạng hiện nay của chú Kiểm, lại không biết anh mắc bệnh gì mà phải phẫu thuật, thì cô sao có thể đi theo anh. Từ trước đến nay toàn là tránh được là tránh. Nhưng đối mặt với khó khăn lớn trong cuộc đời như thế này, mình tránh né nữa, thì có phải không thể nào nói nổi không.

Hôm qua, Đồng Phi còn hỏi cô trong WeChat, nếu là một căn bệnh không tốt lắm thì phải làm thế nào? Câu trả lời của cô là hai chữ “Không biết”.

Không biết, đặc biệt mơ hồ. Thậm chí lúc anh đưa lưng về phía mình, đối mặt với phòng phẫu thuật im ắng, có sự mềm lòng trong nháy mắt như thế...

Giấy thông báo của phòng giáo vụ dán cách xa mấy bước bị gió thu thổi bay lên, vang xoạt xoạt.

Có thứ gì đó nhảy lên trong lòng bàn tay Kiểm Biên Lâm. Là mạch của cô, hơi yếu, dồn dập, bất kể là chi tiết nhỏ xíu thế nào, thì thứ liên quan đến cô đều sẽ khiến anh để ý.

Cổ họng anh căng lên.

Muốn hôn cô.

Có tiếng cười của con gái, còn có tiếng ồn của con trai, thỉnh thoảng truyền tới từ đầu cầu thang phía đông dãy phòng học, là lớp học thêm tan học.

Sơ Kiến vội vàng đẩy anh ra: Mình mặc kệ cậu, cậu muốn làm thế nào thì làm thế đó đi.

Cô chạy ra khỏi tòa nhà, đi xuyên qua sân bóng rổ. Sau khi chạy ra ngoài từ cánh cổng sắt nhỏ mở toang, cô xoay tại chỗ hai vòng, dứt khoát đi về hướng ngược hướng bệnh viện. Trong ngực khó chịu, cô trách anh hoàn toàn không cảm kích, cũng trách mình lúc này còn nổi giận, đủ mọi cảm xúc trách cứ, ảo não, không vui quần lấy nhau, buồn bực đến muốn khóc.

Sau khi cô gái ở trước mặt chạy ra khỏi tòa nhà, Kiểm Biên Lâm tiến lên mấy bước, đẩy cánh cửa một phòng học. Trong nháy mắt cửa mở ra, hai nữ sinh đang cầm phần hoàn thành nhiệm vụ viết bảng tin bị kinh động, quay đầu lại, trong giây lát kêu một tiếng.

Kiểm Biên Lâm mím môi, ngón tay đặt trên miệng, ý bảo hai người đừng lên tiếng.

Lớp học trở nên yên lặng.

Trong hành lang cách một bức tường bắt đầu có người của cả khối lớp 9, vui vẻ ăn mừng buổi học thêm hôm nay kết thúc.Ồ ào, càng lúc càng xa, từ tranh nhau mà nói đến khi tán gẫu lác đác, đến cuối cùng lấy lại sự yên tĩnh, anh rút cuộc gật đầu xin lỗi, cảm ơn hai người phối hợp như vậy.

“Anh, anh thực sự là Kiểm Biên Lâm sao ạ?” Một người trong đó lắp bắp hỏi.

Anh không trả lời, coi như ngầm thừa nhận.

“Mình đã nói từ lâu mà! Kiểm bảo tốt nghiệp trường mình mà!” Một người cao hơn chút nhảy từ trên ghế xuống, lực cặp của mình trên chiếc bàn hàng cuối cùng, “Di động đâu? Tập đâu? Diên mắt, diên mắt, diên mắt.” Tay lục ra một cuốn tập cũng run run kích động, “Đàn... đàn anh, kí tên cho bọn em nha.” Anh còn

chưa trả lời, liền bị cô bé nắm lấy cánh tay thật chặt: “Còn nữa, còn nữa, cũng để lại một câu cho lớp bọn em nha!”

Ánh mắt mong đợi, kích động, còn có sợ bị từ chối.

Kiểm Biên Lâm vẫn không lên tiếng, rút tay, lấy nửa viên phấn trong khe đựng.

Cảm giác khi chạm vào phấn khiến anh nhớ đến những ngày thay lớp chín viết bảng tin trước đây. Khi ấy vẫn chưa có tin đồn mập mờ không rõ, cô cũng sẽ không tránh né anh, mọi việc đều tìm anh.

Chẳng hạn như, câu danh ngôn sao chép phía sau tấm bảng đen.

Kiểm Biên Lâm nghĩ đến việc cô đã chạy đi rất lâu, vội vàng để lại một câu ở góc dưới cùng tấm bảng: Only after climbing to the top of the mountain, can you see the beautiful scenery of the peak. (Chỉ sau khi leo lên đến đỉnh núi, bạn mới có thể nhìn thấy cảnh đẹp trên đỉnh)

Sau đó anh để phấn xuống, vội vã rời khỏi phòng học.

9. Chương 8

Chương 8: Em cùng anh (1)Edit: Fei Yang

Trong hành lang đã hết học sinh.

Kiểm Biên Lâm đi nhanh ra khỏi dãy phòng học. Phía sau, đột nhiên có người hơi do dự gọi anh: “Kiểm Biên Lâm?” Là giọng một người đàn ông.

Sau khi đi chậm hai bước, Kiểm Biên Lâm dừng lại. Người đàn ông ôm sách vở giáo án sau lưng có vẻ mặt tế nhị, hơi mang theo cảm giác vô lý thờ dãi: “Đúng là cậu rồi.”

Giờ phút này, bất kể là Kiểm Biên Lâm, hay giáo viên môn Toán lớp 12 ưu tú này đều có chút ngẩn ngơ. Tựa như chuyện mùa đông năm ấy, hay chuyện vừa xảy ra hôm qua, thoáng cái đã qua chín năm.

Sơ Kiến đi bộ hai vòng. Mẹ cô gọi điện thoại tới, bảo Sơ Kiến mau về nhà, lấy hai món đồ chuyển phát nhanh lớn giúp chú Kiểm, nhân tiện cho chó ăn.

Bà nói là điện thoại của Kiểm Biên Lâm không có ai nhận.

Sơ Kiến chặn một chiếc xe vội vàng về nhà, thở hồng hộc chạy lên bốn tầng lầu, thấy máy chạy bộ và bồn thùng trái cây thì choáng váng. Cô lấy chìa khóa nhà họ Kiểm trên tủ lạnh trong nhà, mở cửa, hướng dẫn cho nhân viên chuyển phát nhanh xếp đồ chỗ ban công.

Chờ mọi người rời khỏi, Sơ Kiến lau sạch bụi mà thùng giấy mang lại và dấu chân trên nền nhà. Cô phơi giẻ lau xong, đi qua phòng ngủ lại thấy tấm ảnh chụp chung kia.

Ảnh chụp chung từ nhỏ đến lớn của cô và Kiểm Biên Lâm rất nhiều, nhưng tấm này là tấm cuối cùng thời học sinh của hai người. Từ sau buổi liên hoan Tết Nguyên Đán năm ấy đến hôm lưu lại tấm ảnh chụp chung này, hai người gần như có nửa năm không nói quá nửa câu.

Buổi liên hoan Tết Nguyên Đán năm đó có tuyết rơi hiếm thấy, cô bị nam sinh trong lớp vô cùng thần bí gọi đến nhà để xe dưới lầu. Trong sự náo nhiệt của cả dãy phòng học, nam sinh lớp bên cạnh luôn vô tình gặp cô ở nhà ăn, sân bóng rổ ấy, đứng cuối một hàng xe đạp.

Khi đó, lúc đối phương đang thấp giọng nói, cô hồi hộp không ngừng lau sạch tuyết đọng dày cộm trên ghế sau của chiếc xe đạp bên cạnh, đột nhiên liền bị kéo tay. “Vậy thì thử xem... đi.” Cô trả lời như vậy.

Nhưng cuộc tình vừa nhen nhóm này còn chưa được ba ngày, ngay thời điểm tan học, ngay trước học sinh các khối toàn trường, Kiểm Biên Lâm đã hung hăng đánh nam sinh kia một trận. Lớp tự học buổi tối tan học, học sinh như nước thủy triều, hoặc đi, hoặc đẩy xe đạp, đều vây quanh bên cạnh nhà để xe, xem xung

đột bỗng nhiên bùng nổ này, Sơ Kiến ở bên cạnh cũng khiếp sợ, không sao ngăn cản được. Mắt thấy máu đầy đất, cô sợ xảy ra chuyện lớn, cuối cùng lao vào lớp cầm xô nước lấy nửa xô nước lạnh, luống cuống chạy tới, tạt vào Kiềm Biên Lâm đang loạng choạng đứng dậy, còn định nhào lên.

Ánh mắt cả người đầy nước lạnh quay lại nhìn mình khi đó của anh, cô nhớ rất rõ.

Rất đáng sợ.

Đánh nhau ác tính trong khuôn viên trường, đối phương bị thương không nhẹ, không tránh khỏi gãy xương, còn làm nhiều kiểm tra, xử lý cũng rất phiền phức. Một mặt, Kiềm Biên Lâm là lớp trưởng lớp chọn, lại là người có thành tích tốt nhất, các giáo viên đều muốn chuyện lớn hóa nhỏ. Một mặt, phụ huynh đối phương không tha thứ, từ chối bồi thường, chỉ cần nhà trường nghiêm khắc xử phạt.

Mấy ngày đó cô đều sống trong bóng tối, sự áy náy đối với bạn trai, lời nói bóng nói gió trong khối, bố mẹ than ngắn thở dài, sự lo lắng của chú Kiềm. Cuối cùng, Sơ Kiến lén chạy đến bệnh viện của nam sinh kia, khóc xin lỗi, xin lỗi vì mình mà đối phương chịu những tổn thương thân thể, còn để nam sinh có thể giúp cô xin tha thứ, có thể lùi một bước, để nhà họ Kiềm vượt qua ải này.

Không biết có phải lời cầu xin của cô có tác dụng hay không, hay là các giáo viên ra sức bảo vệ, mà cuối cùng chuyện lớn hóa nhỏ. Đến cuối cùng, sự kiện bạo lực vào Tết Nguyên Đán kia, hai nhà đều không biết là vì sao, ba người trong cuộc không ai nói thật với nhà trường và các phụ huynh.

Nhưng đủ mọi tin đồn vẫn đi theo cô hết lớp 12, cô bị xa lánh đến mức không có bạn bè.

Đó là nửa năm tăm tối nhất thời học sinh của cô, cho nên cô cố tình thi tốt nghiệp thất thường, đến Hải Nam rất xa, mỗi người một nơi với Kiềm Biên Lâm học ở Bắc Kinh.

Sau khi lên đại học, Kiềm Biên Lâm thường ngồi xe lửa rất lâu đến Hải Nam thăm cô, cô đều sẽ tránh thật xa. Tuy cô cũng sẽ đau lòng anh chạy từ Bắc đến Nam xa như thế, nhưng vẫn sợ anh, sợ anh lại làm ra chuyện gì đó khiến người ta sợ hãi nữa.

Cho đến Tết năm thứ hai đại học, cô về nhà, mẹ cô nói anh Kiềm yêu xa với con gái, thất tình rồi, không gượng dậy nổi, cả ngày lẩn lộn trong xã hội, giống như đã biến thành một người khác vậy. Bố mẹ đều bảo Sơ Kiến sang bên nhà đối diện khuyên nhủ. Cô chần chừ suốt hai ngày, tìm đủ mọi cách tránh né.

Nhưng khi gặp chú Kiềm tiêu tụy ở dưới lầu, cô vẫn mềm lòng. Một năm rưỡi đại học đã trưởng thành rất nhiều, cô nghĩ, chuyện vô lý thời cấp 3 cho qua được rồi.

Tết năm ấy, cô gõ mở cửa phòng ngủ của anh, thấy người ngồi ngủ trên ban công, muốn lui ra ngoài, anh lại đột nhiên tỉnh giấc.

Chẳng qua chỉ là động tác mở mắt rất nhỏ của anh, cô đã sợ đến mức lùi liền hai bước.

...

Sau hôm đó, nhiều năm như vậy, Kiềm Biên Lâm không bày tỏ tình cảm với cô nữa.

Thành tích của anh dần khôi phục quỹ đạo, học bổng toàn là loại A. Đại học lại tổ chức một ban nhạc, được công ty thu âm kí hợp đồng, lại được người quản lý giới thiệu đi làm diễn viên khi thị trường âm nhạc ảm đạm, cộng thêm việc bản thân anh thực sự có tiềm năng thần tượng, trong ngành này ngày càng thuận lợi.

Lại thêm việc Sơ Kiến đang lập nghiệp, hai người cũng không có nhiều thời gian gặp nhau như vậy.

Chuyện cấp 2, cấp 3, vô lý hơn nữa, thì cũng đã qua lâu như thế rồi.

Ngay cả mười mấy ngày trước cô cũng còn rất lạc quan, nghĩ nói không chừng tình cảm của anh đã sớm phai nhạt rồi, ngày nào đó sẽ có tin đồn tình cảm kết hôn chớp nhoáng ——

Nhưng quanh đi quẩn lại lâu như vậy, lại hoàn toàn quay về điểm bắt đầu.

Phía sau có người mở cửa chống trộm, tiếp sau đó, tiếng bước chân đến gần.

Sơ Kiến khẽ thở ra một hơi. Không được kích thích cậu ấy, Sơ Kiến, đây là một ải lớn trong cuộc đời. Chú Kiềm vừa khỏe, cậu ấy lại phải phẫu thuật, không được kích thích cậu ấy.

Kiểm Biên Lâm dựa vào khung cửa, ánh mắt vượt qua cô, cũng đang nhìn người đàn ông trong tấm ảnh chụp chung ấy.

“Mình đến nhận đồ giúp chú Kiểm.” Giọng Sơ Kiến nhẹ nhàng, coi như ban nãy chưa xảy ra gì cả, “Có phải cậu mua cái máy chạy bộ đó không? Ngôi nhà cũ này cách âm kém không dùng được đâu, cả tòa nhà đều có thể nghe được tiếng chạy bộ.”

Kiểm Biên Lâm trầm mặc, giống như không nghe thấy vậy.

Thực ra anh biết tại sao cô đến, vừa rồi đã đặc biệt gọi điện thoại cho mẹ cô.

“Chờ mình để hết trái cây vào tủ lạnh rồi quay lại bệnh viện.” Cô suy nghĩ một chút, “Có thể không để được, lát nữa mình mang chút qua để trong tủ lạnh nhà mình, rồi gói một ít mang đến bệnh viện.”

Trong mắt Kiểm Biên Lâm vẫn lạnh nhạt, không biểu hiện gì cả.

“Nhưng mình không rành cho chó ăn lắm. Nó thích ăn gì vậy?”

Sơ Kiến vốn định vòng qua anh, mới vừa xê người, liền bị anh chặn lại. Cô vẫn còn sợ hãi, lập tức tránh, một tiếng “ầm” thật lớn, gậy đụng mạnh vào khung cửa bên kia.

...

Cả thế giới yên lặng.

Con chó trắng lớn nghe tiếng động lập tức lè lưỡi chạy tới, vòng quanh hai người liếm tới liếm lui.

...

“Có đau không?” Anh cúi đầu, sờ gáy cô, phá vỡ tình thế bế tắc bắt đầu từ lúc vào cửa.

Đau chỉ đau, nước mắt tràn cả ra, đụng quá mạnh, sự ngọt ngào trong lòng vừa rồi lại tuôn ra, “Ban nãy cậu hỏi mình ——”

“Là nói lấy.” Anh ngắt lời cô, xoa xoa lòng bàn tay, sau khi cảm thấy có chút nhiệt độ, định ấn vào chỗ cô bị đụng lần nữa.

Bị cô né tránh.

Nếu không phải ban nãy đột nhiên thoáng cái đụng cô đến gần người như vậy, đoán chừng cũng sẽ né tránh.

“Kiểm Biên Lâm.” Cô vô cùng nghiêm túc.

Cô nhất định không biết, mỗi lần muốn nghiêm túc nói chuyện với anh, cô đều sẽ gọi tên anh trước.

Kiểm Biên Lâm cup mắt, nhìn khuôn mặt Sơ Kiến, còn có chiếc răng khểnh liếm lệch lúc cô thay răng kia. Lúc nhỏ cô luôn nói xấu, còn rảnh rồi dùng tay ấn ngược lại, ra sức ấn, ngủ cũng ấn, nhưng không hề có tác dụng. Thực ra, Kiểm Biên Lâm thích chiếc răng khểnh này nhất.

“Ban nãy cậu hỏi mình ——”

“Coi như mình chưa từng hỏi.” Kiểm Biên Lâm nhú mày, lần nữa ngắt lời cô.

Anh rướn người, một tay xốc con chó chần cừ lớn màu trắng vẫn đang không ngừng hà hơi kia lên, rời khỏi phòng.

Anh không muốn nói, cũng không muốn nghe.

Ban nãy là anh muốn ép cô, muốn mượn chuyện liên tiếp của bố mình và mình, khiến cô có thể mềm lòng đồng ý thử làm bạn gái một lần. Nhưng không như mong muốn.

Nhưng cũng may, tấm lòng đồng cảm của cô đã cứu mối quan hệ của hai người lần nữa, chung quy cô không đành lòng nói là bạn bình thường vào lúc này.

“Mình tưởng năm thứ hai đại học, chúng ta nói qua là được rồi.” Sơ Kiến đuổi theo ra ngoài, “Nhưng nếu cậu vẫn muốn nói lại lần nữa, vậy chờ sau khi cậu phẫu thuật xong có được không? Mình không muốn lúc này ảnh hưởng đến cậu.”

Anh trầm mặc vài giây, đề tay vịn bằng kim loại lạnh như băng, ôm chú chó đi.

Đóng cửa lại, anh mới dặn một câu qua tấm sắt: “Mình xuống lầu mua chút đồ ăn cho chó.”

Sơ Kiến bị anh làm nghẹn một hơi trong lồng lặn nữa, buồn bực lấy hết trái cây trong thùng ra, xếp lần lượt từng trái vào tủ lạnh, cuối cùng chỗ kiwi kia cũng bỏ hết vào nhà mình.

Cô chờ Kiểm Biên Lâm không được, liền khóa cửa xuống lầu, thấy anh một thân một mình ngồi trong cái đình nhỏ dưới lầu, cầm mấy xâu thịt dê đã nguội từ lâu, yên lặng cho chó ăn.

Không biết có phải vì từ nón đến giày thể thao đều là màu đen tuyền hay không, mà cả người trong gió trông đặc biệt gầy yếu.

Nhưng nhìn kĩ, còn gầy hơn lúc ở Macao.

10. Chương 9

Chương 9: Em cùng anh (2)Edit: Fei Yang

Mười mấy ngày sau, bố Kiểm hồi phục rất tốt.

Lúc kiểm tra, bác sĩ cũng nói may mà trước đây bác ra sức lao động, nên tổ chất thân thể tốt. “Nếu không phải lần này xảy ra chuyện, thì tôi dám nói, tổ chất thân thể bố anh còn tốt hơn anh.”

Sau khi bác sĩ đi, hai người tiếp tục ngồi cách giường, cùng xem ti vi với bố Kiểm.

Bố Kiểm Biên Lâm rất ghét đeo kính, lãng tai, lại không thấy rõ phụ đề lắm, cho nên nhiệm vụ chủ yếu của Sơ Kiến là gặp phải chỗ ông không nghe rõ, lại không thấy rõ phụ đề, giải thích cho ông nghe.

Giữa chừng Kiểm Biên Lâm rời khỏi. Tin tức nửa đêm, bắt đầu đưa tin bão tiến vào Hải Nam.

Cảnh đường phố dưới sự tàn phá của cơn bão thành công dẫn tới đề tài mới: “Nghe nói hầu nướng than và ốc đồ của Hải Nam ngon lắm?”

“Vâng...” Sơ Kiến cầm mấy múi bưởi, lột từng chút xơ, “Ốc đồ ngon ạ, xào muối hột cũng được, chấm nước tương cũng được ạ.”

Nhắc tới hải sản, cô thật là muốn quay về trường cũ một chút.

“Con có biết sao chú biết rõ vậy không?” Bố Kiểm hạ thấp giọng, “Lúc đó chú còn tưởng mình sắp có một đứa con dâu Hải Nam, nên đặc biệt nghiên cứu đặc sản Hải Nam đấy.”

“...” Sơ Kiến gật gật đầu, vô thức nhét bưởi vốn định cho bố Kiểm ăn vào miệng mình.

Thời đại học, Kiểm Biên Lâm từng bị bố Kiểm lục ra không ít vé xe khứ hồi Bắc Kinh – Hải Nam trong túi hành lý, chính là khi đó, anh nói bạn gái mình ở Hải Nam... Lại là một lời nói dối nhỏ. Tuy không hề tổn thương bất kì ai, nhưng giữa cô và anh đã tích lũy quá nhiều thứ thế này, càng chất chồng càng cao, vô hình trung, ngay cả tán gẫu thường ngày như thế này cũng có bấy khắp nơi.

Bố Kiểm lúc thì rầu rĩ, lúc thì xót xa, nói liên miên kể lại rất nhiều chuyện năm đó. Ngay lúc cảm xúc dâng cao nhất, Kiểm Biên Lâm không may bước vào bậc cửa.

Mục tiêu sống xuất hiện, bố Kiểm sao chịu bỏ qua, giọng căm tức kêu một câu “Thằng con hư”, lại bắt đầu trách mắng từ quần áo của anh, cuối cùng hoàn mỹ chuyển sang bạn gái ở Hải Nam kia, năm đó làm trẻ nãi anh như thế nào, may mà Sơ Kiến khuyên anh quay lại.

Kiểm Biên Lâm dùng mu bàn tay đè trán, nhắm mắt lại, rõ ràng rất bài xích đề tài này.

Song những thứ này rơi vào trong mắt bố Kiểm, chính là sự phản kháng im lặng.

Thế là, dạy dỗ dữ dội hơn. Sơ Kiến lật hết buổi trong tay sạch trơn, lại không có chỗ ra tay... chỉ có thể nhét vào miệng mình, nuốt trọn, để mình ít nhất có chút việc làm.

“Bố, ngày mai con sẽ về Bắc Kinh.” Kiểm Biên Lâm tự động bỏ mặc lời dạy bảo, “Ban nãy con đã liên lạc với người và xe xong, chỉ là phải phiền Sơ Kiến giúp bố làm thủ tục xuất viện vào thứ hai.”

Ngày mai? Hành trình về càng như vậy. Là để phẫu thuật sao?

“Có chuyện gì gấp à?” Bố Kiểm vừa nghe con trai sắp đi, sự kiêu ngạo tắt ngúm, lấy lại dáng vẻ một ông lão cô đơn đáng thương, “Bố còn nói xuất viện rồi xào hai món cho con mà.”

“Bận ạ.” Anh lời ít ý nhiều, “Chờ con hết bận sẽ đón bố đến Bắc Kinh.”

“Ừ, ừ, con cần phải chú ý thân thể đấy.” Khuôn mặt bố Kiểm đầy vẻ không muốn.

Tối hôm đó, trên chiếc giường nhỏ ở nhà mình, Sơ Kiến mất ngủ lần đầu tiên, lăn qua lộn lại đều đang nghĩ, rốt cuộc có nên lo hay không? Hay là cứ mặc kệ như vậy? Cuối cùng cũng chẳng ra được kết quả gì.

Sau khi anh đi, Sơ Kiến ở lại Hàng Châu thêm nửa tháng.

Nhiệm vụ hàng ngày của cô chính là vào ban ngày, lúc bố mẹ đi làm, đi cùng bố Kiểm giải sầu cho ông. Từ bệnh viện đến nhà, ở tiểu viện, cô còn đẩy bố Kiểm đi siêu thị, bình thường có thể gặp hàng xóm cũ, người quen cũ. Rất nhiều người hâm mộ bố Kiểm có được “đứa con gái nuôi” hiếu thảo như vậy chăm sóc, ngoài sáng trong tối, đều đang trêu, nói để con gái nuôi trở thành con dâu ruột luôn.

Bố Kiểm cười ha ha, không ngừng nói thẳng con hư không xứng.

Nhưng mọi người nghe, đây toàn là lời khách sáo.

Dù sao thì Kiểm Biên Lâm cũng tốt nghiệp trường danh tiếng, lại là ngôi sao lớn, như thế nào thì điều kiện cũng tốt hơn Sơ Kiến, người gây dựng sự nghiệp nhỏ tốt nghiệp trường vô danh, rất nhiều.

Sau khi xác nhận bố Kiểm kiểm tra lại không sao, Sơ Kiến về thẳng Thượng Hải.

Chuyện của Kiểm Biên Lâm cô không dám hỏi nhiều, nên cô dặn Đồng Phi, nếu biết anh sắp phẫu thuật thì nói cho cô biết. Ở Hàng Châu cũng cần dặn, quay lại Thượng Hải xác nhận nữa. Đồng Phi đều nói công việc của Kiểm Biên Lâm quả thực xếp hàng đến năm sau, một ngày bốn, năm bản thảo thông báo, hoàn toàn không có ý phẫu thuật.

Đến cuối cùng Đồng Phi cũng không để tâm nữa: “Nói không chừng là chẩn đoán sai, hoặc kiểm tra lại thì không sao nữa.”

Cô không yên tâm, nhưng lại cảm thấy không nên hỏi lại, cũng chỉ dần trong lòng.

Đến đầu tháng mười một, Đồng Phi đi cùng nghệ sĩ mình kí hợp đồng đến Thượng Hải làm hoạt động, ở tại Phố Đông, hẹn Sơ Kiến tới gặp riêng.

Hôm nay đúng lúc Sơ Kiến ở không. Cô đi xe của một nhà cung cấp đến khách sạn, xuống xe, người lái xe còn tốt bụng lộ đầu ra hỏi một câu: “Nửa tiếng sau, tôi về Phố Tây, muốn đón cô về không?” Lúc người ta hỏi, Sơ Kiến nghe được phía sau có người đang gõ kính, kêu mình, là Tạ Bàn. Cô nói sẽ không về nhanh vậy đâu, rồi vội vã vào đại sảnh.

Tạ Bàn dập tắt đèn thuốc mới hút hai hơi, lấy bàn tay không kẹp thuốc đón lấy cái túi giấy Sơ Kiến xách trong tay: “Đó là ai vậy?”

“Nhà cung cấp.”

“Ồ, chưa kết hôn? Hay là đã kết hôn vậy? Hay là ly hôn rồi?”

“Không biết.” Sơ Kiến bị hỏi đến buồn bực, “Em chỉ gặp qua anh ta hai lần.”

Tạ Bàn “À” một tiếng, nở nụ cười: “Em tới tìm Kiểm Biên Lâm hả?”

“Không phải.” Sơ Kiến tránh né, nhưng vẫn bị Tạ Bân cầm lấy túi, không hiểu ra sao cả nhìn anh ta, “Em tới tìm Đồng Phi.”

“Ồ đúng, Đồng Phi cũng tới rồi.” Tạ Bân rõ ràng là cố ý. Phía tổ chức đã bao mấy tầng trong khách sạn này để chuẩn bị cho dạ tiệc thời trang hôm nay. Anh ta có thể thấy tên nghệ sĩ mà Đồng Phi dẫn dắt trong danh sách, sao có thể không biết người quản lý cũng đến được?

Nhưng biết thì thế nào. Tạ Bân không nói lời nào khoác vai Sơ Kiến, dẫn cô đi về phía thang máy: “Dù sao thì em cũng không có thể phòng, em ấy cũng phải xuống đón em. Chi bằng anh dẫn thẳng em lên đó.”

Ai làm người quản lý mà không phải thuận lợi mọi bề, người quý có thể phối hợp.

Sơ Kiến hoàn toàn không chống đỡ nổi khuôn mặt tươi cười còn thân hơn người thân của Tạ Bân, Đồng Phi càng thích tạo mối quan hệ tốt với vị tiền bối trong các tiền bối này hơn, thế là buổi trưa định gặp gỡ riêng tán gẫu của hai đứa bạn thân liền trở thành, cô một thân một mình vùi trong sofa nghe hai người tám chuyện trời nam biển bắc.

Nội dung từ việc sao nước trái cây khách sạn đưa tới không phải là ép tươi, nhất định phải khiêu nại, chuyển sang việc vô số dự án thiếu diễn viên nghiêm trọng, mọi người đều không sợ không có tiền, không có đầu tư mà sợ là làm sao cũng không có diễn viên, tiếp đó đến việc bây giờ diễn viên đều tự nhận dự án...

“Em không nhìn thấy Kiểm Biên Lâm trong danh sách nhỉ.” Đồng Phi rút cuộc nhớ tới, người trước mặt đây lẽ ra không nên xuất hiện ở Thượng Hải, “Sao anh lại đến đây?”

“Người nổi tiếng có thể hỗ trợ quá ít, phía tổ chức tạm thời để bọn anh hỗ trợ.” Tạ Bân đau lòng lắc đầu, “Đúng lúc mấy ngày nay cậu ấy cũng quay cảnh đêm ở Thượng Hải.”

“Ồ.” Khóe mắt Đồng Phi nhìn Sơ Kiến, “Cậu ấy không làm phẫu thuật sao?”

Tạ Bân nhìn Sơ Kiến: “Em không biết à?”

“... Không biết.” Cô lầm bầm.

“Cậu ta đấy à, có chút phức tạp.” Tạ Bân suy nghĩ, “Có thể làm có thể không làm, nhưng ai cũng không biết không làm thì hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.”

Nghe không hiểu, Sơ Kiến nghe không hiểu lắm.

“Cậu ấy bị đau bụng có định kì. Em và cậu ấy về Hàng Châu, không phát hiện à?”

... Hoàn toàn chưa từng phát hiện.

“Kiểm tra gì cũng làm cả rồi, bất kì kiểm tra nào mà em có thể làm, chỉ là không chẩn đoán chính xác được.” Tạ Bân tiếp tục giải thích căn bệnh hỗn tạp khó phân biệt này, “Đề nghị của bác sĩ là, trực tiếp mở bụng, vừa phẫu thuật vừa tìm. Đương nhiên, anh nói có thể không chuyên nghiệp, dù sao thì cơ bản chính là phương án điều trị này.”

“...”

“Vốn là cậu ấy đồng ý rồi, từ Hàng Châu về thì không đồng ý nữa. Theo lý thuyết, hai chúng ta không quen đến mức này, nhưng anh thực sự lo cho cậu ấy, nên mặt dày hỏi một câu: Có phải ở Hàng Châu hai người cãi nhau gì đó không vui không?”

Yên lặng.

“Mạng người quan trọng đó, Sơ Kiến.” Tạ Bân nhìn cô chằm chằm, “Mạng người quan trọng.”

Đồng Phi bị sự yên lặng khiến người ta không mấy dễ chịu này làm cho nhìn xung quanh, còn suýt nữa chỉ ngoài cửa sổ nói “Ế? Có máy bay kìa.” Nhưng chỗ này là ven bờ sông Hoàng Phố, không đến sân bay Phố Đông, chim đâm máy bay cũng không có... Cả buổi trôi qua, Đồng Phi rút cuộc hắng giọng giảng hòa: “Sơ Kiến...”

“Có phải cậu cố ý hẹn mình tới không?” Sơ Kiến nhìn Đồng Phi.

“Phải, mình thú nhận.” Đồng Phi nộ vũ khí đầu hàng.

Sơ Kiến nhìn Tạ Bân còn giả vờ vô tình gặp được mình dưới lầu, còn có Đồng Phi hát đôi với anh ta, từ lâu đã không còn tâm trạng suy tính có phải bị lừa tới đây hay không. Sự trầm mặc vừa rồi của cô, đơn thuần là bị mức độ phức tạp của bệnh làm khiếp sợ: “Hoạt động... của các anh mấy giờ bắt đầu?”

“Sáu giờ tối, ba giờ bắt đầu trang điểm.” Đồng Phi cướp lời, “Bây giờ mới mười hai giờ hai mươi, còn sớm lắm.”

“Em có tiện đi thăm cậu ấy không?” Sơ Kiến hỏi ý Tạ Bân.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Cầu còn không được, “Anh có thể phòng, bây giờ sẽ dẫn em sang.”

Có trời mới biết, Tạ Bân vòng một vòng lớn như vậy, chính là để dẫn cô tới bên cạnh Kiểm Biên Lâm.

Phòng ở cùng tầng, không tới một phút, cô đã đi theo Tạ Bân đến bên ngoài phòng của anh.

Lúc Tạ Bân đi vào, Kiểm Biên Lâm mới vừa cởi hết nút áo sơ mi. Áo cởi một nửa, thấy hai người vào, anh xoay tay mặc áo sơ mi vào, đưa lưng về phía cửa cài nút áo lại.

Vì trời đầy mây, trong phòng vốn đã không sáng sủa, anh còn kéo rèm cửa sổ, nên càng tối hơn.

Hoàn cảnh mờ tối, sự yên lặng càng nổi bật.

“Gặp dưới lầu, Sơ Kiến nói tới thăm cậu một chút.” Mặt Tạ Bân không đổi sắc, cầm cả bộ âu phục treo trên giá áo, lăm lăm sao vẫn còn nếp nhăn, không được, còn phải ủi thêm chút nữa.

Nói xong, thấy hai người nghiêm mặt, anh ta lại lăm lăm một câu: “Vì tới hỗ trợ nên cũng không cần vội lắm, bốn giờ bắt đầu chuẩn bị cũng được. Hai người trò chuyện đi nhé, anh đi trước.”

Kiểm Biên Lâm vốn đã ít nói, rời khỏi Hàng Châu vẫn không liên lạc. Sơ Kiến cũng không biết nói gì mới có thể khiến mọi thứ thuận lợi tự nhiên chuyển sang vấn đề thân thể anh.

Tạ Bân lại vừa đi như thế, càng khó bắt đầu hơn.

Phân vân rất lâu, vẫn là cô mở miệng trước, không liên quan đến việc phẫu thuật, đơn thuần coi như là mở đầu làm dịu không khí: “Tối qua cậu quay đêm à?”

Anh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tìm mình có việc sao?”

“Ừm.”

Kiểm Biên Lâm nhú mày. Cô ấy có thể chủ động tới tìm, hai mươi mấy năm nay cũng chỉ lác đác mấy lần như thế, nhất định là “công lao” của Tạ Bân. Anh dựa theo suy nghĩ của Tạ Bân, ước chừng đoán được nội dung Tạ Bân nói: “Có phải Tạ Bân nói với cậu, mình từ Hàng Châu về thì cứng rắn chống đỡ, không chịu phẫu thuật không?”

“...”

“Bất kể anh ấy nói gì thì cũng là đang làm sai lệch cậu. Đạo diễn bộ phim gần đây mình đã thích từ khi mười mấy tuổi, cơ hội hợp tác khó có được, cho dù là vai khách mời thì mình cũng không muốn bỏ qua, cho nên mới đi từ Hàng Châu trước. Đây chính là nguyên nhân lùi phẫu thuật, Tạ Bân rất rõ, nhưng anh ấy chắc chắn không nói cho cậu biết. Bệnh của mình, đau thì đau, uống thuốc giảm đau cũng chịu đựng được, quay thêm nửa tháng nữa là đóng máy, phòng bệnh cũng đã đặt xong từ lâu, mọi thứ đều sẽ giải quyết thuận lợi. Nghe hiểu chưa?”

Anh hiếm khi nói nhiều như vậy, ngược lại làm Sơ Kiến hoàn toàn ngây ra.

Đi từ phòng 1502 của Đồng Phi đến phòng 1528 của anh, cả đường đầu óc rối bời, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, nếu anh thực sự vì tranh chấp ở Hàng Châu mà không chịu phẫu thuật thì làm thế nào? Bất kỳ tình cảnh nào cô cũng đã nghĩ xong, nhưng chỉ duy nhất tình huống này là cô không nghĩ tới: Là Tạ Bân lừa cô đến.

“Ồ.” Ngoại trừ “ồ” ra thì cô thật không biết nói gì, có thể để mình không xấu hổ, “Vây... bác sĩ có nói phẫu thuật sẽ có nguy hiểm không?”

Tuy không mấy dễ chịu, nhưng cô cũng không quên trọng điểm là ở ca phẫu thuật nghe là đã khiến người ta lo lắng này của anh. Mở bụng tìm nguyên nhân đau, tìm được thì còn có thể điều trị đúng bệnh, không tìm được thì làm thế nào? Hoặc nếu tìm được nguyên nhân, kết quả rất xấu thì làm thế nào?

Đủ mọi vấn đề tầng tầng lớp lớp tuôn ra.

Nhưng Sơ Kiến đợi cả buổi, cũng không đợi được một câu trả lời qua loa.

Kiểm Biên Lâm nhìn cô gái vẫn mặc chiếc áo khoác cashmere kẻ ô màu đen dài đến đầu gối, đang suy nghĩ, nếu như nói cho cô ấy biết “rất nguy hiểm” thì sẽ như thế nào, nếu như là “không nguy hiểm” thì lại sẽ như thế nào?

Trong hành lang, có người khẽ gõ cửa, hỏi Tạ Bân có đó không.

Kiểm Biên Lâm: “Không có.”

“Được rồi.”

Sơ Kiến thở phào: “Nếu cậu không tiện nói, thì nghỉ ngơi cho tốt nhé, đừng để mệt quá.”

Cô thấy bầu không khí hơi xấu, sợ lại xảy ra tranh chấp gì đó, tự giác rút lui. Nhưng mới vừa kéo mở cửa, người đàn ông phía sau liền sải mấy bước tới, dùng sức một cái, đóng cửa lại lần nữa: “Vừa rồi mình... đang lừa cậu.”

11. Chương 10

Chương 10: Em cùng anh (3)Edit: Fei Yang

Trên hành lang, Tạ Bân xách quần áo, suýt nữa bị cánh cửa đóng lại kẹp tay.

Anh ta bị dọa lùi ra sau hai bước, mắt liếc Đồng Phi, người vẫn cúi đầu đi theo mình, dùng ba cái di động không ngừng chat WeChat, nhẹ giọng hỏi: “Hai người này rốt cuộc có diễn không vậy?”

Đồng Phi ngẫm nghĩ một hồi, khẽ trả lời: “Cái người bên nhà em thực sự coi cái người bên nhà anh như người thân, có thể cái này cũng là nền móng đây, cận thủy lâu dài (1). Nhưng cái vị kia nhà anh ấy à, mạnh mẽ quá rồi, chỉ biết cưỡng ép không cho phép quen bạn trai, cưỡng ép đi ăn, cưỡng ép gặp nhau, cái người bên nhà em lại không phải là M (2) trời sinh... Anh nhận nhiều phim tình cảm cho cậu ấy một chút, nói không chừng có thể tốt hơn chút đó.”

(1) Thành ngữ “Cận thủy lâu dài tiên đắc nguyệt” (Ở lâu gần nước nhìn thấy ánh trăng đầu tiên), ý chỉ gần một số người hoặc sự vật mà giành trước được lợi ích hoặc sự thuận lợi nào đó, ở gần thì được ưu tiên.

(2) Nguyên gốc là (tiếng Anh: Masochism): khổ dâm, thống dâm.

“Cậu ta ghét diễn cảnh hôn, em bảo anh nhận phim tình cảm thế nào được, mà cho dù nhận thì tình yêu người và ma cũng phải diễn cảnh hôn.”

“...”

Tạ Bân lại lẩm bẩm: “Anh có thể bỏ tiền để em ấy tạm thời đi cùng Kiểm Biên Lâm không?”

Đồng Phi: “Cút đi, quá đáng rồi đấy.”

Tạ Bân: “Là đi cùng mà, để Kiểm Biên Lâm qua ải này. Có điều trái tim của cái người bên nhà em quá tàn nhẫn, không có chút xúu khoảng trống xoay sở nào, bây giờ là thời kỳ đặc biệt đó.”

Đồng Phi nói nhỏ: “Em đồng tình sâu sắc. Nhưng bất kì ai thì cũng là cá thể độc lập. Xem duyên phận vậy.”

Đồng Phi nói xong lại cảm thấy không đúng, dựa vào gì mà phải nói Sơ Kiến không đúng.

Cô ấy lại sắp lại gần thủ thi: “Trái tim của cái người bên nhà em mới không tàn nhẫn. Em khóc cả một đêm, cậu ấy liền bán nhà cho em hai triệu mở studio. Cậu ấy là người thích mềm không thích cứng đẽo hình được không?”

Tạ Bàn lắc đầu cười khổ: “Nhưng Kiểm Biên Lâm cái người này, bắt cậu ta cầu xin người khác thì còn khó hơn bắt cậu ta chết.”

“Anh Bàn!”

Người ban nãy tới tìm Tạ Bàn lại quay lại: “Nhanh lên, phía tổ chức hỏi anh đó, để Ứng Thần và Kiểm Biên Lâm cùng đi thăm đồ được không?”

Tạ Bàn không mấy kiên nhẫn: “Kì quái quá đi. Hai người đàn ông cùng đi thăm đồ? Lát nữa tôi gọi điện thoại sẽ bàn với họ.”

Sơ Kiến rút tay lại, thì ra Tạ Bàn ở ngoài cửa.

Cách cánh cửa, vừa rồi cô có thể nghe được thấp thoáng bên ngoài có tiếng nam nữ nói chuyện với nhau, nghe không rõ. Bị người nọ kêu ra như vậy, cô đã biết, đoán nam nữ nói chuyện bên ngoài chính là Tạ Bàn và Đồng Phi. Cô quay đầu lại, muốn nói, đừng nói chuyện, đứng vào trong một chút. Cách cánh cửa có người, lỡ như bị người bên ngoài nghe được thì sẽ xấu hổ lắm.

Dường như phối hợp với ý nghĩ của cô, bên ngoài lại có người gọi một tiếng anh Bàn.

Tạ Bàn bị người ta vạch trần tung tích lần nữa, có chút bức bối: “Đừng gọi nữa, tôi đây đi ngay.”

...

“Sơ Kiến.” Kiểm Biên Lâm gọi tên cô.

Kiểm Biên Lâm rất ít khi gọi tên cô, ít vô cùng, cô đã quên lần trước là chuyện lúc nào rồi.

Cô vẫn nắm tay vịn kim loại. Đầu thổi gió của máy điều hòa tỏa gió ẩm rì rì, rõ ràng cách rất xa, lại giống như ẩm chuyển sang lạnh, thổi từ cổ áo, ống tay áo cô vào mỗi một chỗ mà gió có thể lùa vào, thổi đến mức cả người cô ớn lạnh: “Không sao, bây giờ cậu nói gì, mình cũng sẽ không để trong lòng đâu.”

Cô sợ anh, sợ cảm xúc của anh quá lớn, lại cãi nhau.

“Mình quả thực đang lừa cậu.”

“... Không sao đâu.”

Kiểm Biên Lâm nhận ra được tâm trạng căng thẳng của cô, không dám đụng vào cô.

Lòng bàn tay phải của anh ấn vào cửa, trán dè lên mu bàn tay mình, giọng nói thấp chưa từng có: “Xin lỗi cậu. Mình chính là muốn mãi không phẫu thuật để chuyện trở nên nghiêm trọng, để cậu ấy náy, để cậu mềm lòng, để cậu có thể đi cùng mình. Mình biết đã sớm đồng ý với cậu, cho mình chút thời gian, mình có thể điều chỉnh bản thân. Nhưng mình đã thử qua, thực sự không làm được. Chúng ta đã ở bên nhau bắt đầu từ lúc năm tuổi, cậu và bố mình, hai người ai rời khỏi thì mình cũng không chịu nổi...”

Trái tim bị thứ gì đó nắm chặt lại.

Thậm chí, ngay cả thở sâu cô cũng không dám, chỉ ngáy ngốc nhìn anh.

Đây thực sự là cậu ấy sao? Quen nhau hai mươi hai năm, cậu ấy chưa từng như thế này. Mình “không chịu nổi”, hoặc “xin lỗi”, chưa từng có lời như vậy. Cho dù gặp tai họa lớn đến thế, cho dù lúc cậu ấy suy sụp nhất cũng chưa từng nói. Cậu ấy chưa bao giờ nhượng bộ.

“Mình không chịu nổi. Sơ Kiến, xin lỗi cậu...”

Kiểm Biên Lâm tự tay mở cửa giúp cô.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ lúc cửa được mở hé ra đến khi hoàn toàn mở rộng, cô vô cùng mềm lòng.

Nhưng kìm nén cả buổi, cô vẫn không nói một chữ.

Kiểm Biên Lâm không có cách nào đưa cô về, ngay cả tiền cô đi ra cửa cũng không được.

Tuy khách sạn này không có thể phòng thì không lên được, nhưng vẫn có nguy cơ bị chụp được bất cứ lúc nào.

Sơ Kiến một thân một mình rời khỏi. Cô đứng trong thang máy, thấy vài nhân viên khách sạn vừa nói vừa cười, đang nhỏ giọng bàn luận hôm nay bao nhiêu ngôi sao tới, là vì hoạt động thời trang gì, còn sôi nổi thấp giọng trao đổi, ai ngoài đời đẹp, có gì khác biệt, có độn giày không,...

Chờ đến đại sảnh khách sạn, Sơ Kiến mới nhớ ra chưa nói một tiếng với Đồng Phi mà đã đi rồi.

Trong đại sảnh khách sạn có rất nhiều người giải quyết thủ tục, còn có thể thấy được bên ngoài có một số người trông như học sinh đang canh chừng, chắc chắn là chờ các ngôi sao, diễn viên ở trên. Cửa kính bị đẩy ra, gió đột nhiên thổi ào vào, lạnh thấu tim. Tay cô chống tấm kính vừa dày vừa nặng đó, đẩy ra, đi ra ngoài.

Di động trong túi đang rung, lấy ra, là Kiểm Biên Lâm.

Cô ngẩn người.

Hai người bên ngoài muốn vào, bị cô chặn đường, thấp giọng nói cô ơi xin nhường một chút. Sơ Kiến trả lời xin lỗi, ngay ngốc tránh sang một bên, dịch ngang hai bước đến trước bức tường kính. Nhận máy.

Trong điện thoại có tiếng nước chảy, giống như trong toilet, hoặc nhà tắm, anh im lặng không nói lời nào.

Sơ Kiến sợ gió thổi quá mạnh, làm mờ hồ giọng cô, xoay người đối mặt với bức tường kính, nhẹ giọng khuyên anh: “Cậu nghỉ ngơi cho tốt trước đi, buổi tối còn có hoạt động...”

“Hãy để mình thử xem,” tiếng nước chảy biến mất, nghe được tiếng hít thở của anh một cách rõ ràng. Tiếng đó thậm chí phải lớn hơn, có phần rối loạn hơn tiếng nói chuyện, còn rất kiềm chế, truyền tới từng chút một từ trong di động, “Nếu như không được, thì mình sẽ từ bỏ.”

Cô đã quên phải che điện thoại. Gió thổi vù vù vào tai nghe, bên kia cũng đang chờ đợi.

Giờ phút này, cô giống như quay trở lại hành lang mờ tối thời cấp 2 ấy lần nữa, đứng trên hai bậc thang, lấy dũng khí nói với Kiểm Biên Lâm còn đang khóa xe, thực ra mình thực sự không thích cậu... Tất cả áy náy đều bắt đầu từ ngày hôm ấy, bắt đầu từ việc anh không nói một lời nhìn mình chằm chằm không có bất kì phản bác nào, cô liền cảm thấy đã nợ anh thứ gì đó.

Nhiều năm như vậy, cô đã thử qua đủ mọi cách, từ chối, trốn tránh, làm phai nhạt, hời hợt, cho thời gian bình tĩnh, rồi lại từ chối, toàn bộ đều không có tác dụng.

Giống như anh nói, không thử một chút, thì cả đời cũng sẽ là một nút chết.

“Nếu không được ——”

“Nếu không được, thì mình sẽ từ bỏ.” Tiếng hít thở của anh ngày càng kìm nén, ép đến mức cô cũng giống như sắp ngạt thở vậy.

Sơ Kiến dừng rất lâu: “Mình... suy nghĩ một chút.”

Cúp điện thoại. Cô vốn định gọi xe, nhưng đầu óc quá rối loạn.

Cô liền đi một mạch từ công viên Thế Bác đến ven bờ sông Hoàng Phố, đại lộ Tân Giang.

Giữa đường cô còn gọi điện thoại cho mẹ. Lúc điện thoại thông, bên kia mẹ đang mắng bố mua cải thìa quá già.

Sau khi nghe đủ ba phút liên quan đến việc làm thế nào để phân biệt rau tần ô, Sơ Kiến vờ như vô ý hỏi: “Mẹ gả cho bố thế nào vậy ạ, bố gốc đến thế mà. Chỉ dựa vào tình yêu đích thực sao?”

“Tình yêu đích thực? Ai tình yêu đích thực với ông ấy chứ. Mẹ chỉ gặp ông ấy ba lần, mỗi lần ông ấy còn dẫn đứa cháu trai tới buổi hẹn, từ đầu đến cuối toàn là mẹ nói thôi. Bố con đã khen mẹ một câu đôi mắt em đẹp thật, giống như mắt trâu vậy, còn nói ông ấy coi mắt bảy lần đều thất bại, nếu mẹ cũng không cần

ông ấy nữa thì ông ấy sẽ không kết hôn,” mẹ cười rất vui vẻ, “Lúc đó mẹ đã nghĩ, tiêu rồi, nếu mình không cần ông ấy thì ông ấy còn không tự sát à, nên đã khế cẩn răng đồng ý.”

Mẹ nhắc mãi, bọn trẻ mấy đứa không hiểu đâu, người thời đó đều suy nghĩ rất đơn giản.

Sơ Kiến ậm ờ mấy câu, cúp điện thoại.

Cô đi đến mức chân cũng sắp đau chết rồi, chặn một chiếc taxi về cổng tiểu khu mình ở. Tiệm hải sản thường đi hôm nay nghỉ. Cô gõ cửa, bác chủ tiệm thấy là cô, liền để cô vào.

Bà trực tiếp làm món thập cẩm cô hay ăn, đủ loại ốc biển, sò, hào sống.

“Anh cháu đâu?” Bác chủ tiệm để nửa ly rượu mơ bỏ mơ xanh bên tay cô.

Cô trả lời: “Làm hoạt động ở Phố Đông ạ.”

Bác chủ tiệm tiếp tục đi bận việc.

Vẫn là năm ngoái, Kiểm Biên Lâm tới Thượng Hải thăm cô, cô xem xét vị trí tiệm ở Bắc Kinh, anh đã đặt đồ hải sản mang về ở đây cho cô. Chờ cô đêm khuya về, bị bác chủ tiệm kéo vào tiệm ăn một bữa lớn. Lúc đó, anh nói mình là anh của Sơ Kiến, đoán chừng là sợ có người tiết lộ.

Sơ Kiến tiếp tục ăn đồng ốc đỏ kia.

Từng vỏ ốc rỗng bày lung tung trên chiếc bàn gỗ màu vàng nghệ, cũng không nói chuyện, rất ra sức ăn. Cô ép buộc bản thân, nhất định phải ra quyết định sau khi ăn hết những thứ này.

...

Lúc này, Kiểm Biên Lâm vẫn đang đi thăm dò.

Không có gì thay đổi.

Đêm nay, Kiểm Biên Lâm vẫn đi thăm dò với vẻ mặt như thường. Nữ minh tinh đi cùng vẫn không khoác được tay anh. Anh vẫn cẩn cù và có trách nhiệm tiếp nhận phỏng vấn, vẫn nói ít đến đáng thương, trước khi vào hội trường anh vẫn sẽ phối hợp với truyền thông phối hợp với ống kính, vẫn không thích cười lắm...

Tóm lại, không có gì đặc biệt thay đổi.

Chỉ là, khi anh ngồi trên chiếc ghế chính giữa hàng thứ hai, trò chuyện với nam diễn viên từng hợp tác trong bộ phim trước, anh tiện tay từ từ tháo một cây bút máy màu xanh đậm mang theo, nắp bút, đầu bút, ruột bút, cán bút và đuôi bút đầy cả tay.

Anh tháo xong, ước lượng một chút, lại lắp vào lần nữa...

Trong những người tham gia hoạt động tối nay, có rất nhiều người đều xuất thân ca sĩ, nhưng người xuất thân hát chính trong ban nhạc cuối cùng chuyển sang diễn viên điện ảnh giống như anh thì vẫn ít. Lại vì phải phát sóng trực tiếp, đương nhiên là tiểu sinh đang nổi tiếng dễ bị kéo lên, giúp vui.

Phía tổ chức và Tạ Bản đã sớm có trao đổi, tiết mục cần Kiểm Biên Lâm, phát sóng trực tiếp trên mạng và tuyên truyền, đều phải chặn tải video lên...

Danh sách nhạc vốn là nhạc quốc ngữ, ca khúc chủ đề phim điện ảnh anh tham gia đóng. Kiểm Biên Lâm đi hết thăm dò tạm thời đổi thành Dạ khúc nửa vầng trăng tiếng Quảng Đông.

Microphone được đưa tới trước mặt Kiểm Biên Lâm. Cây bút trong tay Kiểm Biên Lâm bị tháo tan tành lần thứ ba mươi bảy. Anh đứng ở hậu trường, nhân lúc nhân viên giúp anh đeo tai nghe, nhét một đồng thứ linh tinh đó vào trong túi quần áo.

Nhân viên khó hiểu nhìn anh một cái, gật gật đầu, ra hiệu chuẩn bị xong rồi.

Đền sân khấu không phải đi theo anh, mà là theo dàn nhạc và nghệ sĩ piano, cái này để anh sẽ không quá mất tự nhiên. Anh thông thả khẽ ngâm nga, cho đến lời bài hát mới dần rõ ràng: “Chưa bao giờ nghĩ đến chia tay, nhưng trái tim tôi vẫn nghĩ đến người từng phút từng giây... Lo lắng của tôi, khát vọng của tôi, cho đến về sau.”

...

Trong tiệm hải sản không buôn bán.

Sơ Kiến ngồi trên tatami, cúi đầu, dùng tăm khều từng chút một, vẫn đang nghiêm túc đối đãi với con ốc đỏ cuối cùng trong đĩa sứ màu trắng.

Con cuối cùng rồi.

Thịt ốc quá chặt, gắng sức rất nhiều lần cũng không khều ra được.

Cô dùng quá sức, cây tăm đột nhiên gãy làm đôi trong lòng bàn tay.

Cô ngây người, trong nháy mắt nghĩ đến rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện trong quá khứ, còn nghĩ đến việc Tạ Bàn nghiêm túc kể lại bệnh tình phức tạp của anh, nghĩ đến tay Kiểm Biên Lâm dè dặt giọng nói không muốn phẫu thuật và những câu xin lỗi kia, còn có câu “Hãy để mình thử xem” sau cùng gần như khẩn cầu trong điện thoại của anh...

Sơ Kiến bỏ vỏ ốc cuối cùng xuống.

Cô mò lấy hộp khăn giấy ở góc bàn, rút rất nhiều tờ, lau sạch từng ngón tay.

Trong di động, trong khung chat WeChat với anh, tin cuối cùng vẫn là hai chữ “Xin lỗi” anh gửi ở Hàng Châu.

Sơ Kiến nín một hơi bấm rất nhiều lần, xóa xóa sửa sửa, sửa sửa xóa xóa.

Tim đập kịch liệt, cổ họng cũng sít chặt đến đắng chát, cô lấy dũng khí mấy lần, rốt cuộc gửi đi một chữ: Được.

12. Chương 11

Chương 11: Em cùng anh (4)Edit: Fei Yang

Sơ Kiến gửi xong, trong lòng có chút thấp thỏm, không yên ổn.

Cô dứt khoát cầm lấy di động, chơi nổi hình để mình phân tâm.

Cả buổi tối như thế, cô ngồi trên tatami chơi di động. Bác gái ở bên ngoài phòng riêng vừa chuẩn bị đồ cho ngày mai, vừa xem ti vi.

Cứ như vậy giết thời gian.

Chờ tới khi chơi đến mức ngón cái mỏi nhừ, cô tắt cửa sổ trò chơi, xem giờ, không còn sớm nữa: “Bác ơi, đĩa bỏ vỏ ốc để ở đâu ạ?”

Rất nhanh, một cái đĩa nhựa xanh nhạt được đặt lên bàn.

...

Cả thế giới đều yên lặng.

Ti vi bên ngoài vẫn đang chiếu tin thời sự nửa đêm, nói một con đường nào đó ở Thượng Hải xảy ra tai nạn tông vào đuôi xe gì đó, những thứ này đầy tai cô. Cô ngẩng đầu, nhìn người che hoàn toàn ánh sáng của chiếc đèn tường nhỏ màu vàng kia: “Cậu không phải... đang hoạt động sao?”

Trong tay cô còn một vỏ ốc rỗng, không chú ý liền nắm chặt. Cô bị đâm giật nảy mình một cái, ném lên bàn. Người đàn ông trước mặt cúi chiếc nón dùng để che mặt xuống, ném sang một bên, quỳ một chân trên tatami, nhanh nhẹn dọn dẹp rác đầy cả bàn mà cô đã ăn cho cô.

Sơ Kiến đưa tay giúp cũng không phải, không đưa tay cũng không phải.

Một chữ “Được” kia, nhưng cô đã suy nghĩ trọn một buổi chiều cộng tối, tâm lý vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ, sao cậu ấy đã tới rồi? Không phải tối nay có hoạt động sao? Dạ tiệc thời trang kiểu này không cần phải sau dạ tiệc lại đến một bữa tiệc rượu nửa đêm tràn đầy lạc thú, mọi người cùng ngồi trên ghế sofa lưng cao cảm khái một chút về tài nguyên diễn viên thiếu hụt, từng đoàn phim dời ngày giải tán, nhân tiện giải bày một chút với nhau về kế hoạch công việc năm sau, năm tới và dự đoán doanh thu phòng vé của phim...

Sao cậu ấy lại ở đây, dọn rác vậy.

Vậy sau khi “Được” thì sao? Tối nay sẽ hẹn hò à... Sơ Kiến rút từng tờ khăn giấy, rút bầy, tám tờ, lau từ ngón tay đến miệng, rồi lại đến tay, coi như tìm chút chuyện cho mình làm lúc anh dọn đồ.

Đến cuối cùng, Kiểm Biên Lâm thu dọn xong, cũng nghiêng người dựa vào, nửa người ngồi trên tatami. Tay anh đụng phải túi quần của mình, phát hiện cây bút bị tháo rời tan tành kia, im lặng móc ra, gắn từng cái một lại lần nữa.

Lặng lặng, không có bất kì âm thanh gì. Gắn xong, anh để lên bàn.

Dưới ánh sáng đèn tường màu vàng ấm áp, Sơ Kiến liếc nhìn. Cô biết cây bút này. Trên môi cô còn dính nước tương, mù tạc ăn ồ ồ, có chút lúng túng, vô thức liếm liếm môi.

Kiểm Biên Lâm thấy động tác nhỏ của cô: “Cậu ăn những món này, dạ dày không khó chịu sao?”

Cô lắc đầu: Quen rồi.

“Trong nhà có gì ăn được không?”

Cô lắc đầu.

Kiểm Biên Lâm đi ra ngoài, trò chuyện đôi câu với bác gái một cách quen thuộc, để lại một câu, bảo Sơ Kiến tiếp tục xem ti vi chờ mình. Tiếng tin thời sự buổi tối kết thúc vang lên, anh cũng đi ra.

Một chén trứng hấp sò nóng hôi hổi, bốc hơi nóng được đặt trước mặt Sơ Kiến.

“Ăn hết nó đi.” Chiếc muỗng sứ trượt vào trong chén.

“Cậu còn biết làm món này á?” Sơ Kiến kinh ngạc.

“Món cậu thích ăn, mình đều biết làm.”

“...”

Bác gái nghe ngược lại bắt đầu cười ha ha khen ngợi, nói người làm anh trai này không tệ.

Tin thời sự đang chuyển sang phát lại một chương trình thực tế nào đó, náo nhiệt, ồn ào bát nháo, đủ mọi ngôi sao bị kéo leo lên núi đến mức mồ hôi nhễ nhại... Sơ Kiến cầm muỗng chỉ màn hình ti vi định làm điệu cảm giác lúng túng tăng theo cấp số nhân này một chút: “Cậu có thể tham gia chương trình kiểu này không?”

Không chờ Kiểm Biên Lâm trả lời.

Bác gái vỗ đùi một cái, lập tức nói: “Tham gia đi, nhất định phải tham gia, bác thích xem nhất đấy.” Ngay sau đó bắt đầu nói, nếu anh trai cháu tham gia, thì mỗi ngày bác sẽ nói cho khách là ngôi sao này từng làm trứng hấp sò ở chỗ tôi đấy...

Trong lời nói đông dài nhiệt tình của bác gái, Kiểm Biên Lâm nhìn chằm chằm màn hình ti vi đủ mười giây: “Cậu hay xem chương trình kiểu này à?”

“Không có, không có... Mình không có hay xem.” Chỉ là đang tìm đề tài nói chuyện phiếm thôi.

Sơ Kiến ảo não cúi đầu, ăn sò, môi nhấp thịch sò ra từng chút một, rồi nhả vỏ sò sạch sẽ lên trên bàn. Bộp một cái, lại bộp một cái, vỏ sò được nhả lên bàn một cách rất có quy luật.

Kiểm Biên Lâm cứ nhìn cô ăn.

Chương trình phát sóng trực tiếp kết thúc, anh liền lái xe của Tạ Bân đi, chạy hơi quá tốc độ, không ngờ đường lại không bị chặn, tóm lại, tất cả đều giống như đã định trước. Anh dùng thời gian nhanh nhất đến dưới lầu, nhận được chữ “Được” kia, lại phát hiện cơ bản là mình không biết cô có về nhà hay không.

Tiệm hải sản ở cổng này, anh thường sẽ đặt đồ ăn mang về cho cô.

Anh vốn định ngồi đây đợi một chút, liền thấy cô.

Sơ Kiến ăn gần hết mới nhớ ra, hình như cậu ấy vẫn chưa ăn?

Cô “ừm” một tiếng, định hỏi.

“Ăn rồi,” Kiểm Biên Lâm im lặng một lát, thêm hai chữ, “Không đói.”

“Ồ.” Cô cúi đầu, dùng muỗng vét phần trứng chẳng còn lại bao nhiêu. Suy đi nghĩ lại, cậu ấy rất cuộc muốn... thử thế nào, chẳng lẽ đêm nay sẽ ở đây sao?

“Đêm nay mình bay chuyến đêm đi Hồng Kông.”

“Thật sao?” Sơ Kiến nhếch miệng.

...

Kiểm Biên Lâm xoay chiếc nón trong tay mình, khẽ lắc đầu, cười có phần bất đắc dĩ.

Thấy biểu cảm hân hoan lúc cô nghe được mình sắp đi...

Bỏ đi, từ từ sẽ đến.

Trước khi hai người rời khỏi tiệm, lúc tính tiền, Sơ Kiến và anh còn đồng thời móc ví tiền. Lại dưới ánh mắt anh, cô lặng lẽ lấy về. Bác gái tìm tiền lẻ, nhân tiện nói với Kiểm Biên Lâm một cách vô cùng thần bí là mình chắc chắn sẽ giữ kín như bưng, sẽ không nói ngói sao lớn ở tiểu khu này đâu...

Rời khỏi tiệm của bác gái già nhiệt tình như vậy, đi vào tiểu khu, lên lầu.

Ra khỏi thang máy.

Bên trái, là nhà Sơ Kiến, bên phải, là nhà Kiểm Biên Lâm.

Sơ Kiến mở miệng: “Chúng ta đi nhà nào ——”

Đồng thời, Kiểm Biên Lâm cũng nói: “Mình luôn cảm thấy ở đây không an toàn ——”

... Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Sơ Kiến: “Cái gì không an toàn?”

Kiểm Biên Lâm: “Đi nhà cậu?”

... Lại cùng lúc.

Tâm trạng Kiểm Biên Lâm rất tốt, lại bắt ngờ nở nụ cười, khẽ hất cằm: “Cậu nói trước đi.”

“Mình nói xong rồi... Cậu nói đi.”

“Ở đây chỉ có hai hộ, bình thường mình lại đi vắng, nếu chỗ này có ai ỉn núp, thì cậu muốn kêu cứu cũng rất khó.”

Chắc sẽ không đáng sợ vậy chứ? Sơ Kiến nhìn xung quanh một chút.

“Chờ mình từ Hồng Kông về sẽ lại xem nhà, phải tìm loại một tầng một hộ quẹt thẻ mới ở được.”

“Ồ,” cô gật gật đầu, lại lập tức “Hả?” một tiếng.

Không đúng, tại sao là một tầng một hộ?

Về mặt kiểu trông gà hóa cuốc này của cô, Kiểm Biên Lâm đã sớm quen rồi: “Chúng ta có thể thuê hai hộ tầng trên tầng dưới.”

Cứ hoảng sợ như vậy, đi vào cửa nhà Sơ Kiến. Vào ngày trời lạnh, cô liên tục đổ mồ hôi trán, tóc mái mềm mại xõa ra, để lộ một vết sẹo nhỏ nơi đuôi lông mày, mờ mờ, không nhìn kĩ sẽ không nhận ra.

Kiểm Biên Lâm cup mắt, nhìn chăm chăm vết sẹo nhỏ ấy.

Đây là vết sẹo khi cô học tiết thể dục thời đại học bị bạn cùng lớp không cẩn thận đụng bị thương, thời điểm năm nhất đại học, anh không biết. Cuộc đời cô, trong nhiều năm như vậy, đối với Kiểm Biên Lâm mà nói, chỉ duy nhất nửa năm đầu từ năm nhất đại học lên năm hai là khoảng thời gian trống. Anh không biết gì cả, vui vẻ hay đau lòng, thi xa như vậy có thể nhớ nhà hay không, tiền tiêu vặt có đủ dùng hay không, có thể có... người yêu thầm hay không.

Những việc này anh hoàn toàn không biết.

Đặc biệt là bị thương, để lại sẹo, vừa nhìn là do xử lý không tốt. Lúc nhỏ cô đã thích trèo cây nhảy hố, té ngã là chuyện bình thường, đều là anh học xử lý cho cô, mới để cho da cô hoàn hảo. Nếu khi đó, mình ở bên cạnh cô ấy, vết sẹo nơi góc lông mày căn bản không có khả năng lưu lại.

Nếu như, mình có thể không kích động như vậy...

Có lẽ đã sớm bên nhau rồi.

Ban nãy Sơ Kiến bị anh dọa đến mức trong lòng hơi sợ, đang nằm bò trên mắt mèo xem trong góc hành lang có bóng người hay không, phát hiện anh không nhúc nhích, ngẩng đầu một cái.

Kiểm Biên Lâm hơi chéch tầm mắt, tay đặt trên cổ áo len của Sơ Kiến, đầu ngón tay cái đụng cổ sau của cô. Như có như không, dường như còn nhẹ nhàng lướt một cái.

Sơ Kiến gần như nín thở, tay vịn cửa, người nửa dựa nửa treo, không dám di chuyển nửa phần.

“Sao đổ nhiều mồ hôi vậy?” Âm điệu của anh mơ hồ hơi thấp.

“Mặc đồ nhiều...” Cô bị bầu không khí kiểu này làm cho... cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, “Nóng.”

Ngón tay anh khê rờ khỏi làn da cô: “Đi thay quần áo đi.”

Sơ Kiến bỗng chốc tỉnh táo, hốt hoảng kéo tử giày, chỉ chỉ đôi dép: “Đôi cậu rất quen thuộc đấy, tự đổi đi nhé.”

Nói xong cô liền chạy vào phòng ngủ.

Chờ cô đưa tay ra sau lưng đóng cửa lại, chân đã mềm nhũn, dựa lưng vào cửa có phần ngơ ngác.

Đơn giản là sự xấu hổ có mặt khắp mọi chỗ, nơi này ngược lại giống như một nơi lánh nạn, tạm thời tách hai người ra. Nếu có thể đột nhiên có điện thoại gọi cậu ấy đi thì tốt quá. Ban nãy cô nghĩ xong, còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, cứ như vậy mặt đối mặt, mặt đối mặt như bạn trai bạn gái...

Chỉ suy nghĩ cái từ “bạn trai bạn gái”, là đã đủ để cô trần trọc hơn mười ngày.

Cửa bị gõ vang lên từ rìa ngoài, âm thanh lọt thẳng vào tai từ cánh cửa.

“Mình vẫn chưa thay xong, chờ...”

“Đừng mở cửa,” giọng Kiểm Biên Lâm xuất hiện trước một bước, “Anh muốn nói chuyện thế này với em.”

Sơ Kiến ừm một tiếng, cũng không rõ cách một cánh cửa, bên ngoài có thể nghe được hay không.

Bên kia cánh cửa, sau khi yên lặng rất lâu, Kiểm Biên Lâm cũng dựa lưng vào cửa: “Vừa rồi lái xe một mạch tới đây, không khống chế được, chỉ muốn gặp em một chút trước khi đi Hồng Kông.”

Ngón tay cô vô thức trượt trên cánh cửa, lại ừm một tiếng.

“Chỗ nào anh làm mà em không thích, cứ nói thẳng cho anh biết,” giọng anh hơi nghẹn, “Anh... Tính cách anh không tốt lắm, chưa từng quen bạn gái, không có kinh nghiệm, những việc này em rõ hơn ai hết.”

Ngón tay Sơ Kiến hơi cong lên, khê cào cánh cửa.

Người đã quen biết từ năm bốn tuổi ——

Bắt đầu từ nhà trẻ, đến tiểu học, cấp 2, cấp 3, nhìn anh mặc qua đồng phục đủ mọi kích cỡ, biết rõ quá trình mất kính của anh dần tăng độ, còn biết anh phẫu thuật chữa cận thị vào lúc nào. Một người đàn ông quen thuộc như thế, cách cánh cửa nói với mình: Anh chưa từng quen bạn gái, nếu như có chỗ nào làm không tốt, em nói cho anh biết...

“Sơ Kiến?”

Cổ họng cô hơi khô, ậm ừ, chỉ biết “Ừm”.

“Anh phải đi rồi.”

Lời tác giả: Khắp thiên hạ khó viết nhất chính là truyện tình yêu không có tình tiết gì cả T.T

Tôi quả thực là đang viết từng chữ từng chữ...

13. Chương 12

Chương 12: Chờ đợi từng giây (1)Edit: Fei Yang

Đi rồi? Nhanh vậy sao?

Sơ Kiến hít thở sâu, cảm thấy mình nên mở cửa. Đúng, mở cửa.

Thế là chướng ngại vật ngăn cản tầm mắt hai người liền đột nhiên biến mất như vậy. Một cánh tay Kiểm Biên Lâm chống trên cạnh cửa, tiêu điểm ánh mắt lập tức đổi từ con Rilakkuma nhỏ treo trên cánh cửa gỗ sang cô, hơi ngậy ra.

“Em... em nhớ ra còn gói mì, nấu tô mì cho anh ăn nhé.” Cô nín cả buổi chính là nín ra một câu như vậy.

Một cánh tay Kiểm Biên Lâm chống trên cạnh cửa, suy nghĩ một chút, gật gật đầu. Sau khi Sơ Kiến chạy vào bếp, anh gửi một tin nhắn cho trợ lý ở trong hành lang, bảo cậu ta tới lấy chìa khóa nhà, sang nhà đổi điện thoại chờ một lát trước.

Vì vậy khi đang tìm trứng gà khắp nơi, Sơ Kiến nghe được cửa nhà bị mở ra, thuận miệng hỏi: “Ai đến sao?” Kiểm Biên Lâm đến bên ngoài cửa bếp, từ ánh mắt đến vẻ mặt đều bình thường không có gì lạ: “Không ai cả.”

Sơ Kiến ờ một tiếng, tiếp tục luống cuống định tìm thêm chút đồ có thể vứt vào nồi, kết quả là cắt hơn nửa chén ngô làm rau. Nhân lúc cô nấu ăn, Kiểm Biên Lâm đi dạo một vòng, tưới ít nước cho chậu hoa trồng trên ban công, cho cá trong bể cá nhỏ mà bố Sơ Kiến nuôi ăn, rồi lúc quay về bếp, vừa vặn thấy dưới ánh đèn vàng ấm áp, cô nghiêng đầu, cố gắng đổ mì trong cái nồi inox nhỏ ra, không dư lại một giọt nước.

Lúc nhỏ, anh vẫn chưa biết nấu ăn, khi người lớn hai nhà đi vắng thì nấu mì gói cho cô. Cô sẽ luôn ở bên cạnh liên tục đưa ra yêu cầu, thêm ít thịt đóng hộp đi, rồi thêm ít rau, mình cũng rửa cà chua cho cậu rồi đó, ờ, đúng rồi, trong tủ lạnh còn canh gà, cuối cùng một tô mì có thể nấu thành malatang (1) trong quán ven đường. Sau cùng, gần đổ ra nồi, cô sẽ còn không ngừng nhắc, đừng đổ ra bàn, này, cậu chậm một chút, chậm một chút, đổ ra ngoài rồi...

(1) Malatang nghĩa là “siêu nóng và cay tới tê lưỡi”. Khi ăn có thể chọn nguyên liệu mình thích, như thịt viên, rau củ, đậu hũ và các loại bún miến, sau đó đầu bếp sẽ bỏ chúng trong một nồi nước dùng lớn.

Mì bung ra, Sơ Kiến thấy anh vét hết lá ngô không còn lại một miếng, cũng bắt đầu hỏi hận sao không để lại non nữa tô cho mình nếm thử, có ngon vậy sao?

Lúc người đi, liên quan đến việc tiến hay không tiến, phải tiến đến ngoài cửa, hay là cửa thang máy, hay là dưới lầu, cô cũng cẩn thận suy nghĩ.

Cuối cùng cô vẫn cầm lấy áo khoác, tiến xuống dưới lầu.

Nhìn anh đi xuống hai bậc thang, cô gọi một tiếng Kiểm Biên Lâm, bước hai bước nhỏ, đứng trên một bậc thang cao nhất nhìn thẳng anh: “Anh chú ý... chú ý an toàn nha.”

Gió đêm... cũng dừng lại.

Cách đó không xa, bảo vệ tiểu khu vẫn đang chạy khắp nơi giúp người ta điều phối chỗ đậu xe. Trợ lý của Kiểm Biên Lâm đã sớm lái xe vòng qua, cũng không dám nhấn còi giục, cách cửa sổ kính nhìn từ xa xa ở đây cũng không biết hai người đang trì hoãn cái gì đấy, đêm nay có thể là chuyến cuối cùng, không đi nữa là không còn mấy bay đâu.

“Anh không đi hả...” Hai tay cô dút trong túi hai bên áo len, nhìn ra xa, vượt qua anh nhìn chiếc xe của Tạ Bản.

Kiểm Biên Lâm cứ nhìn cô không hề chớp mắt như vậy, khoảng nửa phút sau cách khẩu trang khe nói một câu mơ hồ không rõ: Đi đây.

Thế là đêm hôm ấy, trên giường, Sơ Kiến cả đêm khó ngủ lần thứ hai, lăn qua lăn lại lật tới lật lui, trời tờ mờ sáng buồn ngủ đến mức mí mắt cũng mỗi nhử, cũng chưa trở lại bình thường. Hai người vậy là coi như ở bên nhau rồi, mà nội dung buổi hẹn đầu tiên chính là mỗi người ôn lại tài nấu bữa ăn nhanh cho đối phương...

Ngủ không bao lâu lại mộng lung lặn từ trên giường xuống.

Cô nhớ tới, anh sắp phải phẫu thuật, nhưng vẫn bận như thế, dường như không ổn lắm. Dựa vào giường, tay không sắp bút tẩm thẩm lông dài dưới người thũng một lỗ. Cô đoán Kiểm Biên Lâm không nhất định thuận tiện, nên vẫn gọi điện thoại của Tạ Bản. Bên kia nhận máy câu đầu tiên chính là: Xin chào bạn gái của Kiểm Biên Lâm, có việc gì sao?

...

Đối với người ngoài anh ra, cô vẫn có thể đối đáp như thường, ngày ra một cái là xác nhận lịch trình tiếp theo của Kiểm Biên Lâm với Tạ Bản như người không có việc gì, còn có tình trạng bệnh. Lần này Tạ Bản không vờ thần bí gì đó nữa, cũng không phóng đại hay che giấu, tóm tắt đại khái lịch trình công việc gần đây, thì ra hoàn toàn không dễ dàng như chính Kiểm Biên Lâm nói, hiện tại đã rời khỏi Hồng Kông, ở Macao.

Phải quay bổ sung cho bộ phim điện ảnh lần trước ít nhất hai mươi bốn ngày, rồi trở về sắp xếp phẫu thuật, phẫu thuật ít gì cũng phải một tháng sau. Tạ Bản nhân tiện cảm khái làm nghệ sĩ không dễ, uống thuốc giảm đau như uống vitamin C vậy: “Cũng không đúng, vitamin C cũng chỉ một ngày hai viên...” Đến khi cúp điện thoại, Tạ Bản cũng thấy người quản lý mình đây làm không dễ tí nào, quả thực là một nửa mẹ của Kiểm Biên Lâm.

Buổi chiều Kiểm Biên Lâm quay bổ sung, lịch trình rất căng, ở sân bay là tập hợp với phóng viên sắp phỏng vấn, lên thẳng chiếc van màu đen là phỏng vấn. Toàn bộ hành trình, anh đều chịu đựng cơn đau bụng, kiên trì lật từng đề cương phỏng vấn cố gắng hết sức trả lời câu hỏi một cách cặn kẽ, để phóng viên về có đủ đồ viết bài.

Xe van vòng qua phố đi bộ bán đồ lưu niệm, lái đến dưới Phế tích của Thánh Paul (2).

(2) Phế tích của Thánh Paul: một trong những địa danh nổi tiếng nhất của Macao.

Kiểm Biên Lâm khép đề cương phỏng vấn lại: “Anh vất vả rồi, nếu còn vấn đề gì cần bổ sung thì gửi cho người quản lý của tôi, tôi sẽ để anh ấy sắp xếp bản chữ đưa cho anh.”

Phóng viên lấy máy ghi âm lại, cười ân cần: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh, thực sự là hiểu cho công việc của chúng tôi quá. Anh vất vả thật mà, từ sân bay đến đây, thời gian ngắn vậy mà còn phải tiếp nhận phỏng vấn. Công việc quả thực xếp đầy hết, thời gian cho cuộc sống riêng cũng mất rồi.”

Kiểm Biên Lâm gật gật đầu. Sau khi ra hiệu tạm biệt, anh đội nón vào trực tiếp nhảy xuống xe van, dẫn theo hai trợ lý và một thợ trang điểm, đi thẳng lên pháo đài.

Cảnh này vốn là cảnh đêm, đạo diễn lại là người yêu cầu cao giày vò người khác có tiếng.

Một cảnh quay từ lúc trời vừa tối đến hơn ba giờ sáng.

Cuối cùng, ngay cả động tác mặc áo khoác Kiểm Biên Lâm cũng bắt đầu yếu đi... Con đau bức xạ ra từ bụng, ngay cả mấy ngón tay bên tay phải cũng bắt đầu khê run. Tạ Bản thấy bất thường, lúc đoàn phim kết thúc công việc, anh ta để anh dựa vào bức tường gạch màu xám của pháo đài nghỉ ngơi.

Đạo diễn phát hiện, trước khi rời khỏi đặc biệt hỏi thăm tình hình. Kiểm Biên Lâm xua tay, giải thích qua loa là do ăn món dạ dày thiêu, bảo người trong đoàn phim mau chóng thu dọn xong, đi nghỉ ngơi, lát nữa anh sẽ đỡ thôi.

Là đau bụng, không ngồi được, uống thuốc giảm đau cũng không thể có hiệu quả ngay lập tức.

Anh cứ dựa tường như vậy đứng hơn nửa tiếng. Người trong đoàn phim đã đi hết, thuốc giảm đau cũng đã có tác dụng, chân anh cũng hơi yếu đi, trợ lý dìu anh chậm rãi leo từ những bậc đá dốc cao xuống.

“Kiểm Biên Lâm!” Xa xa có người gọi tên anh.

Anh gần như giật mình, quay phắt đầu lại, không dám tin nhìn phía xa.

Sơ Kiến nhảy bật lên từ trên chiếc ghế dài dưới tán cây, chạy về phía anh.

Vì cảm giác đau quá mãnh liệt, cả người anh đều là mồ hôi lạnh bị ép ra ngoài, lúc này gió đêm thổi, trán không khỏi nhũn nhũn. Anh thấy cô chạy đến gần, gần như là đội nón vào theo phản xạ, che mờ trán và mái tóc ngắn màu đen thẫm ướt.

“Em mãi không dám đi lên, sợ các anh vẫn đang quay phim. Nhưng ban nãy thấy rất nhiều người đã khuôn đồ xuống, anh và Tạ Bản đều không xuống, còn tưởng anh đã về trước rồi cơ,” Sơ Kiến vừa nói, vừa nhìn mặt cười khổ, nhẹ giọng bổ sung, “Chân tê rần rồi... Để em dần hết tê trước đã.”

Nhờ ánh trăng, Kiểm Biên Lâm nhìn biểu cảm vì chân bị tê mà biến đổi một cách tinh tế trên gương mặt cô, hỏi từng chữ: “Em tới tìm anh?”

“Đúng vậy...” Nếu không thì còn có thể tìm ai, “Gần đây em không có việc gì phải làm, nên tới chăm sóc anh một chút.” Cô không phải là một người qua loa, khi đã đồng ý thì chuyện nên làm sẽ luôn làm đến nơi đến chốn. Ví dụ như bạn gái đi theo chăm sóc bạn trai bị bệnh, là chuyện nên làm đúng không?

Huống chi, thời gian của cô lại tự do hơn nhân viên văn phòng bình thường: “Nhưng mà, xem cường độ và thời gian làm việc tối nay của anh, đoán chừng cũng không chăm sóc được gì rồi.”

Lời còn chưa dứt, cô đã bị Kiểm Biên Lâm kéo cổ tay.

Sơ Kiến khê nhúu mày: “Đừng cử động, chờ một chút, vẫn chưa khỏe đâu... Tuyệt đối đừng cử động...”

Kiểm Biên Lâm nghe cô nói vậy thì cũng không dám cử động, dùng một tư thế cứng ngắc kì lạ, nửa giờ cánh tay, đỡ cô.

Nửa phút sau, Sơ Kiến rót cuộc thả lỏng: “Được rồi,” cô thở nhẹ ra một hơi, nhìn nhìn Tạ Bản cách đó không xa, “Mỗi lần quay cảnh đêm anh đều phải quay đến giờ này sao? Người bình thường cũng chịu không nổi, huống chi anh còn là người bệnh ——”

Anh lên tiếng ngắt lời cô: “Em đến Macao lúc nào vậy?”

“Khoảng... hơn tám giờ thì phải?” Cô thuận miệng trả lời, lại hỏi tiếp, “Tạ Bản cũng không nói với đạo diễn giúp anh sao? Có người tàn phá người bệnh như vậy à?”

Kiểm Biên Lâm làm lơ, vẫn nhìn cô hỏi ngược lại: “Ợi bao lâu rồi?”

“... Rất nhiều tiếng thì phải.” Cô cũng chưa từng nghiêm túc tính.

Tạ Bản rõ ràng nói là quay cảnh đêm, đoán chừng đến mười giờ, mười một giờ là có thể quay xong. Cô cũng không nghi ngờ, ra khỏi sân bay là chạy thẳng đến đây, ngồi trên ghế dài chờ không biết mấy tiếng, ngoài trừ một tin nhắn cho Tạ Bản giữa chừng xác nhận họ vẫn đang ở ngoài ra, thì không dám quấy rầy nữa.

Thực ra cô không hiểu lắm, ở trường quay người quản lý có thể tự do hoạt động. Nhưng đơn giản là sợ ảnh hưởng đến họ, thế là cứ chờ, chờ đến bây giờ.

Hơn tám giờ đến Macao, tối đa chín giờ là ngồi ở đây được rồi.

Chín giờ tối qua đến bốn giờ bây giờ, bảy tiếng, còn là chờ đợi kéo dài suốt đêm.

Nếu không phải là làn da từng rớm mồ hôi bị gió thổi qua khiến lạnh lẽo từng hồi, thì thậm chí anh sẽ cảm thấy đây là đang nằm mơ. Cổ tay cô lạnh ngắt ——

Tay Kiểm Biên Lâm trượt xuống thuận theo cổ tay cô, nắm tay Sơ Kiến, nhận ra ngón tay cô cũng lạnh. Anh chau mày.

Phải mau chóng dẫn cô về khách sạn, tắm nước nóng.

Nhất định lạnh cóng rồi.

Sơ Kiến còn muốn oán trách đạo diễn không có nhân tính kia, trong nháy mắt ngừng công kích.

Đầu óc có chút... trống rỗng.

Cô nhìn lung tung một dãy cửa hàng cửa chính đóng chặt ở xa xa, nhỏ giọng nói: “Sẽ bị chụp được...”

Cô thử rút tay ra, không thành công.

Giọng Kiểm Biên Lâm gần như không thể nghe thấy: Giờ này sẽ không có người đâu.

Bốn giờ sáng, phóng viên cũng phải ngủ.

Đây là một lời giải thích rất hợp lý.

Cánh tay Sơ Kiến bị anh nhẹ nhàng kéo một cái, lực độ rất dịu dàng, để cô đi theo mình. Anh cứ lẳng lặng dắt cô như vậy, cũng không cưỡng ép, thậm chí lực trên tay còn thả lỏng một chút.

Anh càng như vậy, cô càng không dám giãy mạnh ra, liền nửa đưa nửa đẩy như thế được anh nắm tay đi về phía trước, đi qua bên cạnh Tạ Bân, còn nghe thấy vị quản lý đó híp mắt nói một câu: “Ngại quá, vừa đọc được tin nhắn của em, sớm biết thì bảo em về khách sạn trước rồi.”

“Không sao đâu... Chờ ở đâu cũng là chờ mà.” Sơ Kiến mơ hồ chột dạ lắm bấm một tiếng, không dám nhìn người chỉ dẫn mình đến Macao này.

Tạ Bân cười híp mắt nhìn hai người rời khỏi, tiếp tục hút thuốc.

Đá dưới chân va đập vào chân.

Không biết có phải là ảo giác hay không, dường như còn có thể ngửi được mùi thịt heo khô và bánh tart trưng trên con đường này, mặc dù cửa chính các cửa hàng đóng chặt.

Cô cứ bị Kiểm Biên Lâm nắm tay như vậy đi một mạch xuống sườn dốc... Cho đến khi cửa bên hông xe van bị mở “cạch” ra trong đêm tối yên tĩnh, cô mới như ở trong mộng mới tỉnh, chột rút tay lại.

Trong đêm tối sâu như thế, đôi mắt anh lại đen bóng đến khiếp người: Lên xe.

14. Chương 13

Chương 13: Chờ đợi từng giây (2)

Edit: Fei Yang

Tạ Bân và Kiểm Biên Lâm ở Banyan Tree (1), không có phòng. Tạ Bân tạm thời nhường phòng cho Sơ Kiến, mình thì đi đến The Ritz-Carlton (2) ở gần đó. Sơ Kiến làm thủ tục nhận phòng xong, đi vào phòng, nhân viên phục vụ phòng mới vừa bắt đầu dọn dẹp.

(1), (2): Tên các khách sạn.

Kiểm Biên Lâm nhìn căn phòng lộn xộn, còn có mùi thuốc lá, thấp giọng căn dặn phục vụ phòng phải khử mùi. Anh xách cái vali nhỏ của Sơ Kiến, dẫn cô về phòng mình trước.

Vào phòng anh, cô liền có chút khẩn trương mơ hồ, chỉ có thể dựa vào việc nói liên tục để giảm bớt: “Cũng may lần trước em về là liền đăng kí vào Macao, nếu không thì cũng không thể đến được vào tối nay.” Quần áo của Kiểm Biên Lâm vứt trên giường, rất nhiều, còn chưa kịp thu dọn. Sơ Kiến cầm lấy quần áo, treo từng cái vào móc cho anh, “Sáng mai anh không cần quay phim phải không?”

Âm thanh dừng lại, chiếc áo sơ mi cuối cùng lấy ra, là mấy chiếc quần lót xếp gọn...

Sơ Kiến gần như là ném, ném áo sơ mi che lại.

Vẫn chưa che kín hoàn toàn, cô chợt dạ liếc Kiểm Biên Lâm đang đốt trầm hương một cái, dùng ngón tay kéo kéo vạt áo sơ mi, kéo qua một tắc, che hết lại...

Tiếp đó, cô hoàn toàn coi như chưa thấy gì, qua loa treo đồ đã móc xong vào tủ quần áo.

“Anh sẽ xem ti vi, em đi tắm đi.” Anh để nệm đã đốt cháy vào trong đồ đựng dụng cụ.

“Tắm á?” Sơ Kiến khựng tay, giơ áo anh, ngây ngốc nhìn anh.

“Hóng gió cả đêm, không tắm sẽ cảm lạnh đấy.” Kiểm Biên Lâm đi tới, đón lấy đồ trong tay cô, tự treo lên, “Nhanh đi.”

Từ trước đến nay anh luôn nói một nửa, giản lược được thì giản lược.

Sơ Kiến hiểu đại khái ý anh là, phòng mình mới bắt đầu dọn dẹp, còn phải khử mùi gì gì đó, không biết lúc nào làm xong được, chỉ bằng tắm ở đây.

Nhưng mà...

Sơ Kiến quay đầu nhìn bồn tắm đứng, bốn mặt đều là kính nửa trong suốt, ở bên cạnh phòng thay đồ mở rộng, thông bốn mặt...

Kiểm Biên Lâm kéo vali bên cạnh cửa tới phòng thay đồ, bên ngoài bồn tắm đứng.

Bản thân thì không nói tiếng nào đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, mở nước cho bể bơi nước ấm. Căn phòng yên tĩnh, lập tức có tiếng nước chảy ào ào.

Sơ Kiến thoáng ngó ra, đã hiểu.

Hơn nửa đêm xả nước bể bơi, không có ý gì khác, đơn giản là để giảm nhẹ tiếng cô gọi nước tắm, để cô không đến mức quá xấu hổ.

Trong tiếng nước chảy và chương trình ti vi, sau một phút do dự, Sơ Kiến vội vàng lấy quần áo sạch trong vali, chạy ào vào, dùng mười mấy phút qua loa tắm rửa xong. Cô tìm khắp nơi được máy sấy tóc, sấy tóc mình khô bẩy, tám phần, lúc này mới đi từ phòng thay đồ ra ngoài.

Trầm hương vẫn đang cháy một cách chậm rãi.

Bể bơi nước ấm vẫn đang thay nước, ti vi vẫn đang phát chương trình.

Nhưng người đàn ông dựa trên sofa đã ngủ thiếp đi.

Cô rón rén đi tới, cúi người, sắp lại bên cạnh anh, khẽ hỏi: “Em tắm xong rồi, anh có muốn tắm xong rồi ngủ tiếp không?”

Lông mày Kiểm Biên Lâm hơi nhíu lại, khẽ lắc đầu.

Cô thấy mái tóc ngắn bị mồ hôi lạnh làm hơi ướt của anh, đưa ngón tay, lau mồ hôi mỏng rỉ ra trên trán và sống mũi anh. Thực sự đau lắm sao? Cô có phần không biết như thế nào cho phải.

Kiểm Biên Lâm cảm giác được có người đang đụng vào mình, lông mi từ từ rung hai cái, khẽ mở mắt, thấy gương mặt ấy gần trong gang tấc dưới ánh đèn mờ.

Quá mệt mỏi, mơ màng rồi ngủ thiếp đi.

Đôi mắt to kia tràn đầy lo lắng, anh nhất thời ngần ngợ không biết là mơ hay thật.

“Anh thức rồi à? Nếu không thì em lấy khăn nóng lau mặt và tay anh một chút, anh hăng ngủ tiếp nhé?”
Sơ Kiến nhẹ giọng hỏi, nghĩ anh nhất định mệt đến mức lười đi chuyển. Dù sao thì chiếc sofa này cũng vừa lớn vừa mềm, ba, bốn người ngủ cũng không thành vấn đề, “Em đi mang chăn sang cho anh trước.”

Lời còn chưa dứt, cô liền bị anh nắm lấy tay.

Toàn bộ lòng bàn tay cô bị ép kề sát gò má phải đầm mồ hôi của anh, âm sắc bị tình trạng cơ thể giày vò hơi khàn và yếu ớt: “Sơ Kiến.”

Vì động tác bị anh kéo qua này, phần eo của cô xoay một cái, cứng người, khuỷu tay chống bên cạnh mặt anh —

Giọng anh vô cùng thấp: Anh sai rồi...

Hiển nhiên là mơ màng, đang nói mơ.

Cứ cứng đờ như vậy mấy phút, cô nhận ra Kiểm Biên Lâm lại chìm vào giấc ngủ sâu, khuỷu tay cũng không chống nổi nữa, đung cộp vào sofa.

...

Gần trong gang tấc. Gương mặt anh.

Lông mi anh yên lặng phủ lên đường kẻ mắt đóng kín ấy, môi dưới hơi mím lại. Chắc là rơi vào trạng thái ngủ say trong tình trạng rất khó chịu, ngủ thiếp đi rồi, có thể còn đau sao? Cô từ từ vươn ngón tay, đề môi dưới của anh xuống một chút, để anh thả lỏng. Cô có thể thấy dấu răng rất sâu.

Ngón tay cô cũng có thể cảm giác được, tần số hô hấp của anh.

Nước bể bơi tiếp tục chảy ào ào, độ ẩm trong cả căn phòng đang lên cao, còn có nhiệt độ. Cô để ý được tất cả chi tiết rất nhỏ này, như dòng nước chảy xiết ào vào lòng, rất gấp gáp, ép đến mức trái tim rất nặng nề, đau ê ẩm: Em đã đồng ý với anh rồi, sẽ không nuốt lời...

Nếu là lúc anh tỉnh táo, đây là lời cô tuyệt đối không nói ra được.

Nhưng nói xong, cô vẫn cảm thấy khó chịu, ngồi bật dậy, chấp tay, xoa xoa một cách luống cuống. Rón rén chạy mất.

Hôm sau là cảnh quay ở sông bạc.

Trong cảnh này, Kiểm Biên Lâm không hề quan trọng, ngược lại như làm nền, uống nước bên cạnh nam hai lúc anh ta cắt chia bài. Lời thoại và ống kính chủ yếu tập trung vào diễn viên cắt chia bài, Kiểm Biên Lâm có trách nhiệm uống nước bằng dáng vẻ bình thường nhất là được. Tạ Bân nói cho Sơ Kiến biết như vậy.

Cô đã ngây thơ cho rằng, rất đơn giản.

Nhưng hoàn toàn không phải vậy.

Uống nước phải uống ực, kiểu trút ngụm lớn, lộ ra sự phập phồng rất mãnh liệt trong lòng, rất mất bình tĩnh, rất tức giận, tóm lại chính là phải thể hiện cảm xúc.

Đàn ông dồn sức uống nước, đương nhiên mấy hớp là có thể trút hơn nửa chai.

Quay một lần, hai lần thì thôi đi.

Đến cuối cùng, Sơ Kiến cũng không nhìn nổi nữa, không nhìn nổi động tác cầm chai nước xuôi bình thường nhất ở sông bạc, vụn mở nắp, uống ực lần thứ N của Kiểm Biên Lâm.

Đến giữa chừng, Kiểm Biên Lâm hơi chịu không nổi, trong khoảng thời gian nghỉ đi toilet bên ngoài sông bạc. Sơ Kiến rạp khuôn đi theo, theo đến cửa chính thì không theo vào, mắt thấy người trợ lý nam đi vào.

Kiểm Biên Lâm vừa mới chạy vào, liền đụng cửa chính.

Tiếp đó, là cửa nhỏ.

Sau đó anh kìm nén, nôn ra.

Anh liều mạng chịu đựng, không dám lên tiếng. Người trợ lý nam theo vào, anh đang dùng tay phải che miệng, không chế không muốn nôn ra nữa. Bình thường không yếu ớt đến thế, tối đa là uống xong rồi gây nôn một cái, tiếp tục uống. Nhưng mấy ngày gần đây thân thể bị cơn đau hành hạ không chịu nổi những việc này, hoàn toàn không kìm nén được.

Người trợ lý sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, còn tưởng anh bị làm sao.

Chờ đến khi hoàn toàn dịu lại, anh dựa vào cửa, từ từ thở ra: “Đừng sợ, là không muốn để cô ấy nghe thấy tôi đang nôn.” Trợ lý ngăn người, tảng đá lớn trong ngực rơi xuống, thấp giọng nói: “Anh Kiểm, ban này đúng là dọa chết em.”

Anh lắc đầu: “Sợ gì chứ, uống nước suối đâu uống chết người được.”

Kiểm Biên Lâm đi đến bên cạnh bồn rửa tay, rửa tay sạch sẽ, phát hiện đôi mắt hơi đỏ, còn mang theo hơi nước dày đặc. Anh nhú mày theo thói quen, soi gương yên lặng đứng một lúc.

Gần như khôi phục lại, mở cửa.

Sơ Kiến kinh hồn bạt vía tiến lên đón: “Anh không sao chứ?”

Kiểm Biên Lâm im lặng không lên tiếng, lắc đầu.

Sơ Kiến thấy mắt anh long lanh, trông như vừa mới được nước mắt thấm qua, nắm ống tay áo anh: “Có phải lại đau không? Chúng ta xin nghỉ đi. Có thể dùng người đóng thế không? Anh lại không có lời thoại, lướt một chút qua mặt uống nước không được sao, có thể dùng người đóng thế mà...”

Sơ Kiến vô cùng lo lắng, câu hỏi chùng chắt, nói cũng nói không xong.

Anh dừng bước, đột nhiên cúi người, tóc trên trán hơi trượt xuống, nhìn cô. Sơ Kiến im bật. Anh sắp lại gần lần nữa, nhân lúc cô vẫn chưa làm động tác né tránh theo phản xạ, gương mặt gần như là kề sát lướt qua mặt cô, khẽ nói bên tai cô: “Đừng quấy rầy công việc của anh.”

... Cô có chút tủi thân, nhưng vẫn rất nghe lời gật đầu: “Biết rồi.”

Kiểm Biên Lâm không nói nữa, bước nhanh quay lại sông bạc.

Một cảnh quay này, diễn viên cắt chia bài quay tổng cộng hai mươi mấy lần.

Sơ Kiến tính thử, trong tổng cộng ba tiếng, anh uống ực ít nhất mười lăm chai nước suối...

Sau khi kết thúc công việc, anh rõ ràng cũng không nuốt trôi thứ gì.

Buổi tối, Tạ Bản tới nói mình phải rời Macao vài ngày. Lúc đi, Tạ Bản thấy Sơ Kiến mặt mày ủ dột, biết cô bị cảnh thấy được ban ngày kích thích, vỗ vai Sơ Kiến an ủi: “Thực sự không có gì đâu, đàn ông mà, uống mấy chai nước thì có sao. Chỉ là đúng lúc vấp phải việc cậu ấy bị bệnh, hơi khó chịu thôi.”

“Người quản lý không có lương tâm.” Sơ Kiến oán trách.

Tạ Bản vui vẻ: “Ồ? Chuyện gì vậy, không phải mới bên nhau hai ngày sao, đã đau thay chồng rồi à? Được, được, anh không có lương tâm, vậy em đau thêm cho người ta chút nha.”

Sơ Kiến xấu hổ.

Cô liếc mắt nhìn, Kiểm Biên Lâm đang xem bản nhạc, ôm cây guitar Tạ Bản kêu người mang tới, dựa vào cái gối mềm bên cạnh bể bơi nước ấm nhỏ nghỉ ngơi.

Nghe đâu cảnh quay buổi tối có một cảnh như thế. Cũng không biết có phải vì bản thân Kiểm Biên Lâm xuất thân là ca sĩ trong ban nhạc hay không, cảnh quay viết đo ni đóng giày cho anh. Tóm lại, cái này cũng không cần người đóng thế, người thật là diễn được.

Tạ Bản vậy vậy tay đi mắt.

Sơ Kiến rót ly nước nóng, để lên trên bàn đá cẩm thạch bên chân anh cho anh. Trong lúc do dự leo lên hay không leo lên, cuối cùng cô dựa vào chiếc sofa bên cạnh bể bơi ngồi xuống, cách anh gờ bàn đá hẹp. Cô ở chỗ thấp, anh ở chỗ cao.

“Anh là năm thứ ba đại học,” Sơ Kiến nhớ lại, “Hay là năm thứ tư tranh tài đoạt giải thế?”

“Năm thứ tư.” Cuối cùng anh lật bản nhạc một cái, đóng lại.

“Là bài gì vậy?”

“The Rose.”

Cấp 3 anh đã thích đánh đàn guitar. Học giỏi, đẹp trai, cộng thêm việc thích cái này, cái từ “Thứ bại hoại có văn hóa” quả thực không phải gánh nặng. Lúc đó đủ mọi hoạt động anh luôn được chú ý, thường được các lớp nhiệt tình mời đến giúp vui, nhưng ngoại trừ lớp chín ra thì không ai mời anh được.

“Em chưa từng nghe qua?” Kiểm Biên Lâm hỏi.

Sơ Kiến suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Hình như chưa.”

“Từng hát ở lớp chín (3).”

“Hả? Lúc nào?”

“Lớp 12 (4),” Kiểm Biên Lâm ôm đàn guitar, khẽ gảy mấy cái, từ ánh mắt đến vẻ mặt đều nhạt đến mức không có gì đặc biệt, chậm rãi nói cho cô biết, “Buổi liên hoan Tết Nguyên Đán.”

(3), (4): Lớp của Sơ Kiến và Kiểm Biên Lâm tương tự như 12A1, 12A9 ở Việt Nam.

Lớp 12? Sơ Kiến co người, dùng cánh tay ôm lấy chân mình, không lên tiếng. Chính là buổi liên hoan Tết Nguyên Đán năm ấy, cô được nam sinh trong lớp vô cùng thần bí gọi xuống nhà để xe dưới lầu, tiếp đó được người kia tỏ tình...

Sau đó cô quay lại, nữ sinh trong lớp cũng hưng phấn nói cho cô biết, Kiểm Biên Lâm ở lớp một đến hát.

Kiểm Biên Lâm như có như không nhìn cô một cái, lưng dựa hoàn toàn vào cái gối mềm, co chân lên, ôm đàn guitar, không hề báo trước gảy dây đàn. Bài hát này anh quá quen thuộc, không phải là vì từng giành được giải thưởng gì đó, chỉ vì từng tập luyện quá nhiều lần.

Gảy đi gảy lại, lại chỉ khẽ ngâm nga một câu duy nhất mãi không tiếp tục:

I say love it is a flower, and you it's only seed.

Anh nói tình yêu là một đóa hoa, và em là hạt giống duy nhất của nó.(5)

(5) Bài “The Rose”:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/keo-deo-vi-quyet>